

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

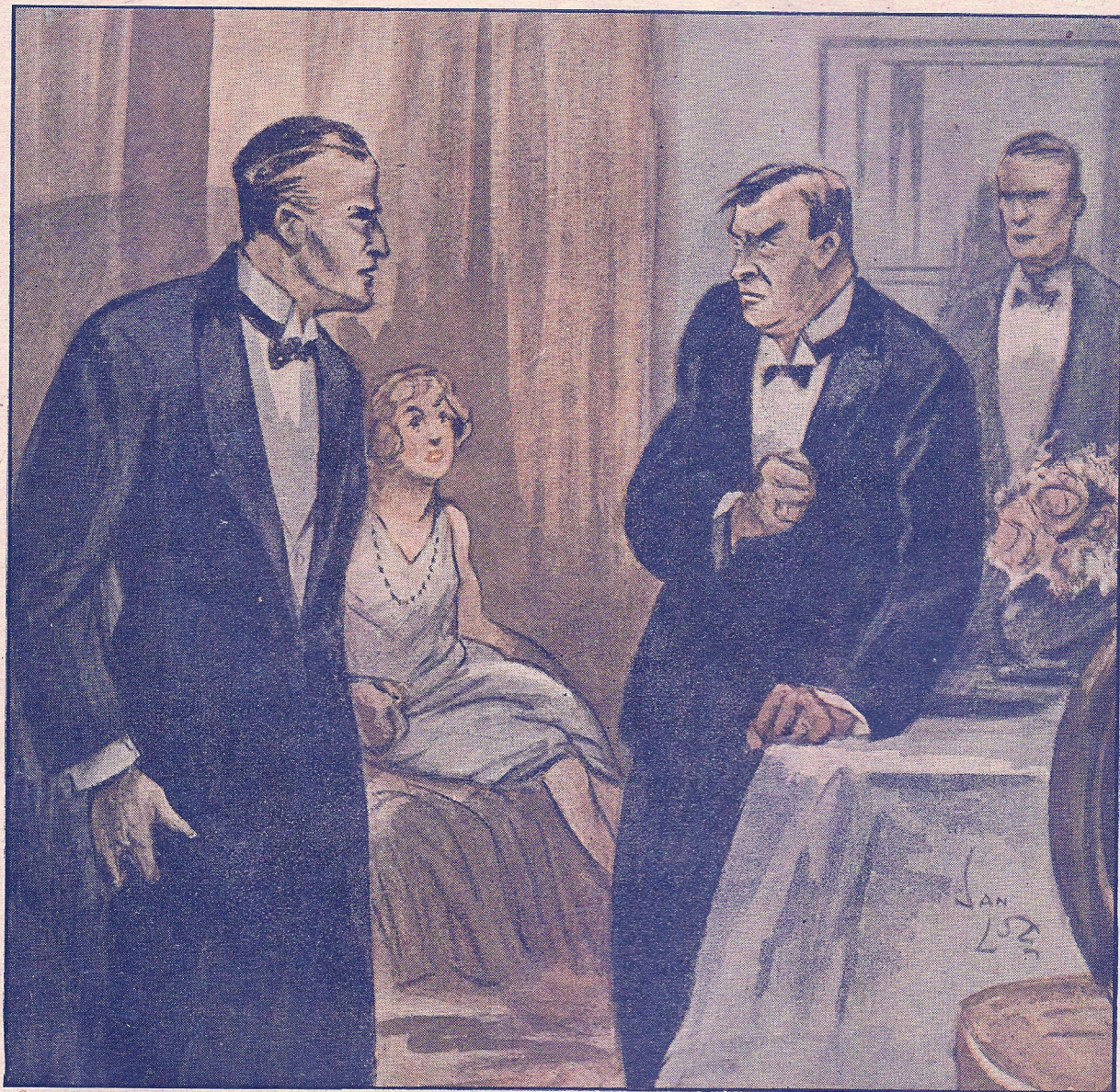
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 800

DE HEL VAN NEW-YORK.

20 Cent

Pinkerton zag er jammerlijk uit als een geslagen hond.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE HEL VAN NEW-YORK

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE DOOD IN DE TUNNEL.

De trein raasde met donderend geweld door de tunnel van staal en beton die onder de Veertiende Straat haar kaarsrechten weg volgt, om onder East River door te gaan, en zich verder voort te zetten in Oostelijke richting, want New-York Brookeline heet. Het was omstreeks tien uur in den avond, maar het had even goed acht uur in den morgen kunnen zijn — daar onder den grond heerscht oppermachtig het elektrische licht, en wanneer dit mocht gedoogen, dan zou een Egyptische duisternis, schrik en angstaanjagend treinen en reizigers omgeven.

De tunnels van de ondergrondse spoorwegen in New-York zijn niet al te breed, en de treinen jagen er elkander na in een schrikwekkend aantal en met zeer korte tusschenpoozen.

Indien er met een trein een ongeluk gebeurt, als er een rem zou weigeren, of een trein zou ontsporen, dan zouden de gevolgen ontzettend zijn. Het is waar dat hier het bloksysteem bestaat en dat geen enkele wagenbestuurder, op straffe van zeer zware boete, door het roode sein mag heenrijden, maar — een wagenbestuurder is ook maar een mensch, en de beste veiligheidsinrichting kan weigeren.

Gelukkig denkt niemand hieraan, die de mechanische trap afdaald, welke van de oppervlakte naar de ingewanden der aarde voert, anders zouden de spoorwegmaatschappijen de

stations wel kunnen sluiten bij gebrek aan reizigers.

En ook deze trein met zijn lading reizigers, niet al te veel in aantal op dit uur van den avond, joeg in een sneltreinvaart door de betonnen buis, rammelend en steunend, zoodat het bijna onmogelijk was, daarbinnen elkander te verstaan. Tusschen elf en een uur zou men zich weer verdringen om een plaatsje machtig te worden, maar nu was het er betrekkelijk rustig.

Niemand behoefde te staan, en de banken waren zelfs lang niet alle bezet.

In den wagen die onmiddellijk op den motorwagen volgde, zaten niet meer dan zeven personen. Drie daarvan waren vrouwen. Van de mannen was er een werkman, hetgeen alleen aan zijn vereelde handen was te zien, want hij was goedgekleed, en behoorlijk geschoren, de tweede zag er uit als een gepensioneerde generaal, met zijn geweldige knevels en zijn ruige wenkbrauwen, en dan waren er nog twee heeren in avondtoilet, die tegenover elkander gezeten waren en die waarschijnlijk terugkeerden van een of ander avondpartijtje of diner.

De trein kon juist weer het vaste land van Manhattan bereikt hebben, en bevond zich ongeveer ter hoogte van Avenue C, toen een van die heeren een zonderlinge beweging maakte en trachtte op te staan om dadelijk

weer op de houten bank neer te vallen.

Dadelijk vestigden de anderen hun aandacht op den heer.

Hij kon een jaar of veertig zijn, ofschoon zijn haar nog glanzend zwart was, had een breed, goedgeschoren knap gezicht met oogen die op een Spaanschen of Italiaanschen afkomst wezen.

Hij was met verfijnde elegance gekleed en behoorde blijkbaar tot den deftigen stand.

Deze man was aan een station van Brookeline ingestapt, tegelijk met den werkman en den „generaal” en had al dien tijd rustig in een hoekje gezeten, bijna zonder zich te bewegen. Eenige minuten eerder had hij zijn hoogen hoed afgezet en naast zich gelegd.

Een opmerkzaam toeschouwer had toen kunnen waarnemen hoe er zeer fijne zweetdruppeltjes parelden op zijn slapen, en hoe nu en dan zijn gezicht zenuwachtig vertrok.

Thans echter was het op een angstaanjagende wijze vertrokken en doodsbleek, terwijl de oogen een radeloze uitdrukking hadden.

De heer die tegenover hem was gezeten, een rijzig man, eveneens zeer goed gekleed, en die een station verder was ingestapt, zonder veel notitie van zijn bureu te nemen, verliet onmiddellijk zijn bank, greep een van de lussen, en boog zich naar den ander toe met de vraag die hij luid moest schreeuwen om zich verstaanbaar te kunnen maken :

— Scheelt U iets Mijnheer, ? Gevoelt gij U niet wel ?

De lippen van den man bewogen, maar er kwam geen hoorbaar geluid over, hij deed opnieuw een krampachtige poging om op te staan en een uitdrukking van waanzinnigen schrik en ook van woeste haat kwam in zijn donkere oogen.

Hij greep naar zijn keel, en rukte zijn das en boord los.

De heer die hem de vraag had gesteld wilde hem behulpzaam zijn, maar de ander wiens lippen langzamerhand een loodblauwe kleur aannamen, had zijn boord reeds stuk getrokken als iemand die stikt en kromde nu zijn lichaam als onder den invloed van hevige pijnen.

En plotseling, als iemand die gevoelt dat het einde gaat naderen, greep hij den heer die voor hem stond wild bij den bovenarm, en trok zijn gelaat vlak bij het zijne alsof hij hem iets wilde zeggen :

— Wilt ge mij iets meedeelen ? vroeg deze.

De zieke knikte heftig en trok het hoofd van zijn ondervrager nog dieper naar omlaag en toen noemde hij een naam . . .

Niets meer. Hij spande zich tot het uiterste in om er nog iets aan toe te voegen, maar dit was hem blijkbaar niet mogelijk. Zijn greep om

den arm van den heer, die hem ter hulp had willen komen werd lossen, zijn oogen werden groot en glasachtig, hij drukte beide handen met kracht op zijn maag, bukte zich ver voorover, richtte zich met een schok weer op, toen liep er een lange rilling over het lichaam en tenslotte zakte hij neer in zijn hoek, de mond bleef open staan en de tong kwam halverwege tevoorschijn.

De ongelukkige was dood.

Het was een afschuwelijk gezicht zooals hij daar neerlag in zijn hoek, met zijn gekromde ledematen, de oogen starend en wijdgeopend, en de loodkleurige lippen.

Allen hadden zich verschrikt van hun plaats en bekeken en keken ontdaan toe. Hoe was het mogelijk, dat een oogenschijnlijk zoo sterk, jong en krachtig man, zoo plotseling en onverhoeds werd overvallen door den dood ? Een hartverlamming misschien, een beroerte, een plotselinge aandoening van de hersens wellicht ?

De werkman raakte schuw een van de handen met de gekromde vingers aan en zei toen, met moeite uitschreeuwend boven het geraas van den voortstormenden trein :

— Die heer ziet er niet uit om een beroerte te krijgen ! Wat dunkt U mijnheer ?

De goedgekleede man hield zich nog altijd aan de lus staande en boog zich toen voorover naar den doode, wiens gelaat hij aandachtig bekeek. Even rook hij aan den geopenden mond, dan sloeg hij een der oogleden terug, en eindelijk zij hij langzaam.

— Neen, een beroerte is het niet ! Het is iets anders — het is . . .

De remmen werden aangedraaid, en knarsten oorverdoovend dat de woorden door dat lawaai te loor gingen.

In het duister van den tunnel begonnen reeds de lichten zichtbaar te worden van het volgende station.

— Maar kunnen wij hem niet helpen, Mijnheer ? riep de arbeider nog.

— Neen vriend ! Hulp kan hier niet meer baten — het hart heeft opgehouden te kloppen.

De trein stond met een korte schok stil, de breede deuren vlogen open, en de weinige reizigers spoedden zich naar buiten.

Een New-Yorksche tube-trein wacht op ieder station niet meer dan enkele seconden, en hij zou zeker ook weer verder zijn gereden als de stentorstem van den generaal dit niet belet had, die onmiddellijk op bevelenden toon om iemand riep, die een doode uit den wagen kon verwijderen.

Twee controleurs kwamen aansnellen, en droegen den doode op het perron en op het-

zelfde oogenblik reed de trein weer verder, en voerden de generaal, de drie doodelijk ontstelde vrouwen en alle andere reizigers mede, die niets van dit tragisch voorval hadden bemerkte.

Maar de goedgekleede heer bleef in de buurt, om desgewenscht een verklaring af te leggen, en zoo was hij in de gelegenheid om reeds eenige oogenblikken later aan een ijlings ontboden agent van politie mede te deelen wat er geschied was. Hij was er ook bij, dat deze beambte de zakken van den doode onderzocht, daarin een portefeuille vond, van het ivoren plaatje dat aan de binnenzijde was vastgehecht, naam en adres van den doode overschreef.

Er werd onmiddellijk om een dokter en een ziekenauto getelefoneerd — maar die wachtte de heer niet meer af. Hij was reeds, waarschijnlijk niet begeerig om bij de zaak betrokken te worden, naar den voet van de steeds met groot geraas op en neer loopende trap geloopt, en die voerde hem nu snel naar de open lucht, warm en zoel op dien prachtigen zomeravond.

Het station in kwestie was de eerste Avenue. Vlak bij den uitgang donderen minuut op minuut de elektrische treinen van de Viaduct spoorweg voorbij. De heer nam in de lift plaats die hem naar boven voerde. Wachtte op de komst van een uit 5 wagens bestaande trein, die ternauwernood stilstond, stapte in en liet zich met behulp van dit nieuwe voertuig naar het Noorden van de stad brengen, langs de lijnrechte, eindeloos lange Eerste Avenue totdat hij er twintig minuten later weder uitsteeg bij de kruising van de Een-en-zestigste straat. En nogmaals moest hij onder den grond duiken, ditmaal om de Tube te nemen, die de stad van Oost naar West doorkruist, maar thans waren zeven of acht minuten voldoende om hem naar de plaats zijner bestemming te brengen, het station tegenover een der ingangen van het Central Park. Zoodra hij weer buiten was liep hij nog een minuut of tien, tot hij de Drie-en-Zestigste Straat bereikt had en ging hier een groot huis binnen, dat er uitzag als een pension, en dit dan ook inderdaad was. Overdag moest men hier van zijn hoekvensters uit een zeer fraai uitzicht hebben over het zoeven genoemde park, dat, met Bronx Park het grootste is van New-York.

Het was een huis met een portier, maar de man nam ternauwernood notitie van hem en hij liep drie trappen op naar de derde verdieping zonder iemand tegen te komen.

Hij haalde een huissleutel tevoorschijn, opende een van die deuren, zooals men er millioenen juist eender vindt in de reuzen stad, hing zijn hoed en jas aan een kapstok, liep een korte gang in, en trad nu een helder verlichte kamer

binnen, waar een jonge man dadelijk opsprong en hem vroolijk begroette.

Het was Charles Brand.

— Wel Edward? Eerder terug dan ik vermoedde. Heeft je onderzoek resultaten opgeleverd.

— Niet in het minst, Brand, antwoordde de de groote avonturier met een berustend glimlachje. Ik heb een volkomen valsch spoor gevolgd, naar het schijnt en ik geloof dat we die zaak voorloopig moeten laten rusten. Gelukkig merkte ik het tamelijk vroeg en ik zou zeker nog eerder huiswaarts zijn gekeerd, wanneer zich niet een zonderling voorval in mijn wagon van de Sub-Way had voorgedaan dat mij heeft opgehouden.

En nu vertelde Raffles, nadat hij was gaan zitten en een sigaret had opgestoken, wat hem daareven in de Tube was overkomen.

Brand had aandachtig toegeluisterd en vroeg, toen Raffles een oogenblik zweeg:

— Maar waaraan denk je dan dat die ongelukkige zoo onverhoeds gestorven is?

— Aan een spontaan en doodelijk bederf van het bloed, Brand. De man is vergiftigd.

Brand slaakte een kreet van afschuw en herhaalde:

— Vergiftigd?

— Ik kan er geen oogenblik aan twifelen, alle verschijnselen wezen er op — moeten tenminste iederen man erop wijzen, die een weinig toxologischen kennis heeft en daaraan hapert het mij gelukkig niet. Een Indisch vergif, plantaardig, dat pas na enkele uren begint te werken, maar dan ook met zulk een verschrikkelijke door niets te stuiten snelheid, dat de dood er onherroepelijk op moet volgen. Voor zoover ik weet is er tegen deze soort vergift nog geen kruid gewassen, en het is een groot geluk dat zij maar aan zoo weinigen bekend is. En er komt nog iets anders bij, hetgeen den moordenaar maar al te vaak straffeloosheid waarborgt en dat is dit: De ongelukkige zag er, toen de aanval hem trof, inderdaad afschuwelijk uit. Maar dat veranderde reeds toen wij hem op het perron droegen, en als de dokter, die den dood moest constateren zich niet zeer vlug gehaast heeft, dan zal hij uiterlijk maar heel weinig veranderingen in het leven en het gezicht hebben kunnen opmerken — en een uur later zou er zelfs van de zonderlinge „schifting” als ik het zoo noemen mag van het bloed, niets meer te bespeuren vallen. Na den dood van het slachtoffer keert alles tot zijn normalen toestand terug, en dan kan slechts een ingewijde, een kenner, en dan nog alleen door zekere middelen aantoonen, dat er vergiftiging heeft plaats gehad. Wacht

hij daarmee drie of vier uren, dan helpt ook dat zelfs niet meer.

— Afschuwelijk — en, ken je den naam van dien man ?

— Brand — ik geloof, zelfs dien van den moordenaar te kennen — zeide Raffles ernstig. Op het oogenblik namelijk, dat hij zich veroordeeld wist en begreep wat er met hem geschied moest zijn, trok de ongelukkige mijn hoofd naar zich toe en fluisterde mij een naam in het oor. Die naam luidt : Jef Pinkerton — Pinkerton — een zeer gangbare naam.

— O, wij zullen den waren wel weten te vinden, zeide Raffles met een harde uitdrukking op zijn gelaat en in zijn oogen.

— Maar het noemen van dien naam, Edward.

— Mijn waarde, die man wist dat hij vergiftigd was, en wist dat hij moest sterven. Natuurlijk begreep hij, waaraan hij dien plotseligen dood had toe te schrijven, en wat is dus natuurlijker, dan dat hij op het uiterste oogenblik althans den naam van den dader heeft willen noemen.

— Misschien een goede vriend, aan wien hij had willen vragen, een laatste boodschap . . .

— Nonsens, Brand, dat zou zielkundig onmogelijk zijn. Een man denkt onder dergelijke omstandigheden in zijn laatste seconde aan wraak — en zeker niet aan vriendschap ! Van de duizend mannen zou je er niet een kunnen aanwijzen, zoo edelaardig, dat hij den naam van zijn moordenaar mee naar het graf zou nemen ! Trouwens — ik ga de zaak onderzoeken, en zal dus spoedig genoeg zekerheid hebben.

— Hoe is de naam van het slachtoffer ?

— Elias Reckleben, ik weet zelfs het adres. Het is juist aan de andere zijde van Central Park, in Madison Avenue.

— Die naam klinkt Duitsch !

— Hij zal dan ook wel van Duitsche afkomst zijn. Overigens — of hij een Duitscher is of een Amerikaan, doet er niet toe. De moord op dien man mag niet ongewroken blijven. En al was hij een neger of een Indiaan, dan zou ik er juist zoo over denken.

— Maar het motief ? Ik ken een paar Pinkertons te New-York, en die zijn allen zeer rijk !

— Mijn waarde Brand — ik kan je voor de vuist weg drie motieven opnoemen, waarbij het al of niet rijk zijn volstrekt geen gewicht

in de schaal legt — haat, liefde en wraak. Overigens — naar dat motief zullen wij juist zoeken ! En naar den goeden Pinkerton ! In elk geval zal den naam Reckleben die hier zeker niet zoo vaak voorkomt, ons in staat stellen ons slachtoffer spoedig te identificeren. Het is nu te laat om nog aan het werk te gaan, maar morgen zullen wij dadelijk ten strijde trekken.

— Indien tenminste de Justitie of de Politie ons niet het gras voor de voeten wegmaait !

— Ik zou wel durven wedden, Brand, dat ze dat niet doet. Men behoefde vanavond maar een dokter op te bellen, die niet heel erg op de hoogte is — die de doodoorzaak toeschrijft aan een beroerte — en de zaak zou in den doofpot gaan, zoo zeker als tweemaal twee vier is ! Vergeet niet, dat ik de eenige ben die den naam heb gehoord. En de moordenaar heeft hoogstwaarschijnlijk geen rekening gehouden met het toeval, en geloofde dat zijn slachtoffer op een eenzame straathoek plotseling ineen zou zakken.

Brand schudde eenige malen het hoofd en zeide :

— Er is iets dat mij zegt, dat wij hier de hand steken in een wespennest ! Wie weet wat er achter die misdaad steekt ?

— Wel, het is juist mijn doel dat te ontdekken. New-York is een stad van ontelbare mogelijkheden, Brand, en die daarom een groote aantrekkingskracht op mij uitoefent. Daarbij vergeleken is Londen, ofschoon het grooter is, maar een onnoozel provinciegat. En met je goedvinden zullen wij de Engelsche metropole nog maar wat vermijden. Verveelt het je hier ?

— Dat nu juist niet ! Ik betwijfel echter of men van iemand, die op den bodem van een vuurspuwende Vulkaan terecht komt van zichzelf zou verzekeren dat hij zich verveelt !

— Ik hoop je schadeloos te stellen ! De zomer loopt reeds ten einde en zoodra de herfst in het land is, beloof ik je een jachtreis naar het Noorden, naar Canada of naar de Groote Meeren. Staat je dat niet aan ?

— Het vooruitzicht lokt me wel, maar ik heb heugenis aan een soortgelijke reis die pas vijf maanden later bij het smelten van de sneeuw ergens bij Nome tot een goed einde kwam, en die ons bijna den hals had gekost, zeide Brand lachend.

De fijne asch van de „DUBEC” cigaret kent Lord Lister uit duizenden!

HOOFDSTUK II.

OP ONDERZOEK UIT.

De dagbladen stelden Raffles in zooverre in het gelijk, dat er van een vergiftiging zelfs niet gewaagd werd. Het heette inderdaad een „hartsverlamming”. Maar het slachtoffer moest toch wel een bekende persoonlijkheid zijn geweest, want ondanks het betreurenswaardig gemis aan romantiek, werd er toch vrij wat plaatsruimte aan de nagedachtenis van Elias Reckleben gewijd. Hier en daar zelfs een kwart kolom, hetgeen in Amerika al heel wat beteekent.

Brand had een aantal bladen ingeslagen, en de twee vrienden bestudeerden ze nu zwijgend, tegenover elkander gezeten aan de ontbijttafel.

Ze waren ongeveer tegelijkertijd gereed met hun lectuur en Raffles begon:

— Wanneer ik nu mag afgaan op de beschrijvingen in die bladen, dan hebben wij ons den heer Reckleben voor te stellen als een man die over veel geld en vee vrijen tijd beschikte, die tweemaal getrouwd is geweest, die ondanks deze handicap zeer gesteld is gebleven op genes vrouw, die van een goed glas port en van wedden hield, zelf twee paarden liet loopen, iedere zomer naar Europa reisde, een kleine villa bezat bij San-Remo en rondging met politieke aspiraties.

— Je hangt daar een vrij volledig portret van hem op, zeide Brand lachend. Tot diezelfde overtuiging ben ik gekomen. Een bon-vivant, die met Wijntje en Trijntje op goeden voet stond, en die niets liever verlangde, dan deel uit te maken van een der Regeeringslichamen. Ik lees hier dat hij zich tot tweemaal toe candidaat heeft gesteld als lid van de Gemeenteraad.

— Juist, en beide keeren is hij maar met een geringe minderheid verslagen.

— Hij moet vrij grof hebben gespeeld, nu en dan! De New-York World weet te verzekeren, dat hij eens, op een enkelen dag te Monte Carlo tachtigduizend goudfrancs won en denzelfden avond honderdduizend verloor!

— Ja, het spel schijnt zijn hartstocht te zijn geweest. Hij heeft zich ook met beursspeculaties ingelaten, die niet al te gelukkig zijn afgevoelen! Intusschen kan ik uit al die drukinkt onmogelijk iets destilleeren, dat aanleiding zou kunnen zijn om hem uit den weg te ruimen!

— O, dat kan men niet zeggen! zeide Raffles afgemeten. Daar is b.v. zijn candidaats-stelling voor den Gemeenteraad.

Brand slaakte een uitroep en keek Raffles verbluft aan.

— Bedoel je dat als een grap? vroeg hij toen.

— Welneen! Ik bedoel het in vollen ernst.

— Maar in welk opzicht....?

— Mijn waarde Brand, we zijn hier in Amerika, vergeet dat niet. Het Lidmaatschap van den Raad in een stad als New-York is iets van gewicht!

— Dat is het in iedere andere stad ook!

— Toegegeven — maar niet in dezelfde beteekenis! hernam Raffles. Je hebt natuurlijk het boek van Upton Sinclair gelezen, dat „De Wildernis” heet. Die loslippige, Amerikaanse schrijver doet in dat prachtige werk onder meer een boekje open over het misbruik maken van macht door leden van den Raad in de groote steden. Hier en daar grenst het aan het ongelooflijke. Niettemin is dat alles waar, en behoefde Sinclair slechts uit de werkelijkheid te putten. Er wordt een geregelde handel gedreven in vergunningen, aanbestedingen, baantjes!

— Nu begrijp ik de beteekenis van je woorden! en het slachtoffer zou dus de man zijn geweest, om zijn positie te misbruiken?

— Lieve hemel, van iets dergelijks beticht ik hem volstrekt niet! Daartoe ken ik zijn persoonlijkheid nog te weinig. Maar — wij zullen die eens nader onderzoeken. Je ziet nu toch zeker zelfs wel in, dat wij aan de politie niets hebben bij het onderzoek doen naar deze zaak.

— Dat kan ik nog niet inzien, Edward!

Mij dunkt dat je niets anders behoeft te doen dan een vel blanco schrijfpapier en je vulpen te nemen, en aan den Hoofdcommissaris van politie te schrijven dat je Reckleben in zijn laatste oogenblikken den naam hebt hooren noemen van Pinkerton. Die Commissaris zal dan wel dezelfde conclusie maken als jij. En tien minuten daarna is de man geknipt!

— Waarde Brand, je kostbare waarschuwing, ik herhaal het nog eens, komt te laat! Ik verzeker je, dat er reeds gisterennacht niets bijzonders meer te bespeuren viel aan het lijk van Reckleben. En dat moet toch, om moord te kunnen bewijzen. En dan al die Pinkertons die er in New York rondloopen. De noodzakelijkheid, dat ik die schriftelijke verklaring naderhand natuurlijk persoonlijk zou moeten bevestigen met alle verlies van tijd en goed humeur, die met zulke getuigenverklaringen gepaard gaan. Neen, mijn waarde, dat heeft nu volstrekt geen doel meer, en ik zal zoo vrij zijn, de zaak liever zelf te onderzoeken. En ik geloof, een goeden voorsprong op de politie te hebben, omdat de dader nog van niets weet en nu, na het lezen van de ochtendbladen wel tot de slotsom moet zijn gekomen, dat hij niets te duchten heeft.

— Dat stem ik toe, zeide Brand. Kan ik je behulpzaam zijn bij je nasporingen?

— Ik vermoed zelfs dat je hulp en die van Henderson mij wel onontbeerlijk zal zijn! antwoordde Raffles. Men kan nooit weten hoe ver zulke nasporingen iemand kunnen voeren! Het eerste wat wij doen moeten is de huisgenooten van Reckleben ondervragen.

— Ik heb in mijn blad vermeld gevonden, Edward, dat hij jonggezel was.

— Dat maakt de zaak niet gemakkelijker! Maar dan zal hij toch wel een huishoudster of een bediende hebben gehad! Laten wij voortmaken, vóórdat die de vlucht nemen!

— Mij dunkt dat zij toch wel tot na de begrafenis zullen blijven!

— Daarin heb je gelijk. Laten wij dan nu maar aanstonds gaan.

— Als wat zullen wij ons voordoen?

— Nu, als schuldeischers mijnentwege. Het is jammer dat ik zelf het lijk niet meer zal kunnen zien, ofschoon ik zeker ben van mijn zaak.

— Ja, men heeft het naar een gasthuis vervoerd, en vandaar zal het waarschijnlijk ook wel begraven worden. In de „New York World” staat te lezen dat Reckleben een broer had te Philadelphia, en dat die door den bediende telegrafisch is gewaarschuwd en vandaag in New York verwacht wordt. Dan heeft hij

hier nog een neef, met wien hij maar weinig omgang had, en een oude moeder, niet ver van de Canadeesche grens, dien hij zeker in geen tien jaren heeft gezien.

— Dat pleit niet voor hem, tenzij de vrouw een helleveeg is!

— Integendeel -- zij wordt afgeschilderd als een zachtmoedige, eenvoudige, maar zeer goedhartige vrouw.

— Dan klemt mijn opmerking des te meer! Wie weet wat wij te hooren zullen krijgen! Ben je gereed?

Brand had zijn krant reeds neergeworpen, en stond op, om hoed en jas te gaan halen, toen hij vroeg:

— Moeten we ons niet vermommen?

— Dat is voorloopig volkomen overbodig. Wat zou het, als ik eens met den bediende van den doode ging praten? Op weg dan!

Eenige oogenblikken daarna zaten de twee mannen reeds naast elkander in de groote snelle auto, die zij pas een dag tevoren hadden gekocht, en die door Henderson werd bestuurd. Het was een voortreffelijke tweedehandsch wagen, voorzien van zijn nummerplaat, en die bij de eerste de beste noodzakelijkheid gemakkelijk weer van de hand kon worden gedaan.

Niemand echter zou op dit oogenblik in de twee keurig gekleede heeren de twee Engelsche avonturiers hebben herkend, die nu reeds sedert geruimen tijd den strijd hadden aangeboden tegen de ergste schelmen, van New York, en dus als het ware helpers waren der politie -- die hen niettemin ijverig zocht en dit waarschijnlijk niet om hen te beloonen!

Binnen een kwartier had de reus hen, zonder een enkele maal in conflict te komen met een verkeersagent, naar het begin van Madison Avenue gebracht. Hij reed nu langzaam verder, naar de nummers ziende, en stond eenige huizen voor het hem aangeduide stil, zooals hem was gezegd.

Raffles en Brand stapten uit, en gingen langzaam te voet verder. Voor het huis, naast welks deur het nummer 42 was gebeiteld in den granieten onderpui, stonden zij een oogenblik stil. Het was een nieuw gebouwd huis van vijf verdiepingen, en onderverdee'd in zogenaamde flats, waarvan er een paar weer gehalveerd waren, en dus maar vijf vertrekken bevatte. Een van die halve flats bleek door Reckleben te zijn bewoond geweest en het was voor een man, die alleen maar een huishoudster en een bediende heeft, terwijl de vrouw nog iederen avond naar huis ging, nog ruimschoots voldoende. Het zou trouwens later blijken, dat al die vijf vertrekken met de grootste

weelde waren ingericht, door een man van smaak, die niet op eenige duizenden behoeft te zijn.

Raffles en Brand moesten twee trappen bestijgen, en klopten aan de woningdeur juist toen deze geopend werd door een man van een jaar of vijftig, met een duister, norsch en bleek gelaat, en die een klein valies in de hand hield. Hij droeg geen livrei en was toch op het eerste gezicht aan zijn houding en zijn kleeding te herkennen als een huisknecht.

— Henry Jeffries? vroeg Raffles.

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde de man kortaf en eenigszins verbaasd.

— Kunt gij ons een oogenblik te woord staan?

De man aarzelde slechts een kort oogenblik, haalde toen de schouders op en raadpleegde zijn horloge, en antwoordde:

— Als het van gewicht is, heb ik nog een kwartier voor u. Dan moet ik naar het station. Ik verlaat dit huis zocals u ziet, en moet de sleutels nog aan den hoofdportier brengen. Ik ben de bediende van mijnheer Reckleben, die gisterenavond gestorven is.

— Dat weet ik — en dat is juist de reden van onze komst, antwoordde Raffles bedaard. Wilt gij ons toestaan om even binnen te treden?

De bediende nam de twee bezoekers met een aandachtigen blik op, die hem echter gerust scheen te stellen, want hij deed de woningdeur dicht en zei:

— Gaat u hier dan maar even binnen, heeren! De huishoudster is al weg, en komt ook niet meer terug. Het ziet er uit als een graf, nietwaar? En dat is het dan ook — voor nog meer menschen dan voor Reckleben alleen!

Raffles wierp Jeffries een nieuwsgierigen en onderzoekenden blik toe. De toon van 's mans stem had hem getroffen. Zoo sprak geen bediende over zijn meester, dien hij toch drie jaren lang, als de bladen gelijk hadden, trouw had gediend. Er lag bitterheid en hoon in de stem van den bediende. Hij drukte zich echter uit op een wijze, die een zekere beschaving verried. Hij had een paar stoelen aangeschoven en vervolgde nu:

— Ik kan mij volstrekt niet begrijpen wat de heeren van mij willen, maar — ik ben tot uw dienst!

— Wij zullen trachten, ons het kwartier ten nutte te maken, dat gij ons vergund hebt, Jeffries! Vertel mij om te beginnen eens — had uw meester omgang met een zekeren Pinkerton?

Jeffries richtte met een ruk zijn gelaat naar Raffles, zijn wenkbrauwen fronsden zich en hij

vroeg op achterdochtigen toon:

— Is u van de politie?

— Volstrekt niet!

— Des te beter — want zou ik u hebben verzoekt om maar weer heen te gaan! De zaak behoeft niet verder ruchtbaar te worden!

— De zaak? Welke zaak? vroeg Raffles snel.

— Niets! Het doet er niet toe. Hij is nu dood, en — het gaat niemand aan. Wie is u eigenlijk? Zijt gij vrienden van Reckleben? Gij ziet mij verbaasd aan en vindt het zonderling dat ik op deze wijze over mijn meester spreek? Nu, als gij dat dan liever hoort — behoort gij tot de vrienden van Mijnheer Reckleben?

— Ook dat niet! Er moet eenvoudig iets worden opgehelderd, dat in verband staat met zijn overlijden. Wij maken deel uit van een levensverzekering maatschappij. En ik herhaal mijn vraag — kende mijnheer Reckleben een zekeren Pinkerton?

— En meer dan hem waarschijnlijk lief was! antwoordde Jeffries norsch. U moet natuurlijk Jef Pinkerton bedoelen, want een andere is er niet, bij mijn weten. Hij kwam vaak hier. Een groote, zware kerel, erg donker. Beursman, geloof ik. Maar wat hebt gij aan die wetenschap?

— Dat kan ik je nu nog niet zeggen. Weet je waar die Pinkerton woont?

— In de Vierde Avenue, op den hoek van Broadway. Ik heb er wel eens boodschappen moeten brengen. Wilt u nog meer weten?

Raffles had aandachtig het bleeke, stroeve gelaat bestudeerd. Er was iets met dien man, dat hij niet dadelijk begreep. Wat school er achter dat hooge, bewolkte voorhoofd? Vanwaar die haast om heen te gaan? Hij wilde trachten, wat dieper in de geheimen van dien gesloten, norschen man door te dringen. En daartoe zou hij een tip van den sluier moeten oplichten, dat was onvermijdelijk.

— Wanneer zag uw meester Pinkerton voor het laatst?

— Een dag of vijf geleden.

— Niet gisterenavond?

— Neen.

— Zijt ge daar zeker van?

— Zoo zeker als iemand kan zijn van wat zijn meester, die hem niet in het geheim pleegt te nemen, belooft te doen of te laten, antwoordde Jeffries kortaf.

— Als ik uw gezegde van u zooeven goed begrepen heb, liet de verstandhouding tusschen mijnheer Reckleben en Pinkerton nog al een en ander te wenschen over?

— Heb ik dat gezegd? vroeg Jeffries haas-

tig. En weer kwam hetzelfde wantrouwen in zijn blik.

— Gij zeidet : uw meester kende Jef Pinkerton meer dan hem lief was.

Het antwoord kwam pas na eenige seconden zwijgens :

— Daar behoef ik ook niets van terug te nemen. Het was zoo. Maar ik kreeg den indruk, dat het in den laatsten tijd wat beter ging. Wat heeft dat te maken met uw bezoek?

— Misschien toch wel het een en ander ! Zeg mij eens — wat deed uw meester — ik bedoel, wat waren zijn bezigheden ?

— Wat hij deed ? Niets ! Spelen, wedden, bij wijze van sport smokkelen — en vrouwen in het ongeluk storten !

Jeffries had bij die laatste woorden zijn vuisten gebald, en Raffles hoorde duidelijk zijn tanden over elkaar knarsen, terwijl het gelaat van den man eensklaps aschgrauw werd. En hij begreep onmiddellijk dat achter die woorden meer moest schuilen dan zij uitdrukten. Hij begreep echter evenzeer, dat hij dat thans niet kon vragen.

Er was hier klaarblijkelijk een geheim, dat misschien later aan den dag zou komen. Die man had zijn meester niet lief gehad, dat was duidelijk. Hij sprak op minachtenden toon over hem, noemde hem eenvoudig bij den naam. Daar de man nu alweer een blik op zijn polshorloge had geworpen, en Raffles eigenlijk voldoende wist, stond ook hij op en vroeg :

— Wat denkt gij van den dood van uw meester ?

De man wierp Raffles een zonderlingen blik toe en antwoordde toen afgemeten, zijn valies weer opnemend :

— Wat ik van zijn dood denk ? Wel — dat die hem bijtijds achterhaald heeft, en — anderen van een misdaad heeft teruggedhouden. Ik ken menschen, die rondgingen met het plan zich op Reckleben te wreken — nu hij dood is — nu een hartverlamming hem in een trein heeft overvallen, moeten die menschen voortaan maar rondgaan met de gedachte, dat zij zich niet persoonlijk hebben kunnen wreken — en met hun ongebluschte haat en hun vernedering ! Mijne heeren — het is tijd — en mijn tijd is beperkt. Wat gij nog meer wilt weten over Reckleben — vraag dat maar aan de huishoudster, wier adres ik u wel wil geven. Ik vertrek nog heden avond naar — nu — naar elders !

Brand, die met de grootste verbazing naar die woorden had geluisterd, en de zonderlinge wending had gevolgd, die het gesprek nam, was op zijn beurt opgestaan, en begaf zich reeds naar de deur. Hij wierp echter nog een blik op

het gelaat van Raffles en verraste daarop een eigenaardige uitdrukking, die hem dadelijk weer deed stilstaan en op zijn hoede zijn.

Raffles knipte heel even met zijn rechteroog en keek toen strak voor een kort oogenblik naar het deurslot.

Voor ieder ander zou dit zeker onbegrijpelijk zijn geweest, maar Brand wist onmiddellijk wat er van hem verlangd werd, stak zijn hand in zijn zak, trad naar buiten op de gang en trok de deur behoedzaam achter zich dicht, terwijl Raffles daarbinnen den bediende met nog enkele woorden aan de praaf hield.

Toen hij en Raffles op de gang traden, stond Brand kalm met zijn handen op zijn rug door het ronde gangraam op straat te kijken.

— Mijnheer Jeffries heeft mij het adres van de huishoudster opgegeven, amice ! zeide Raffles. Wij kunnen dus niets beters doen dan eens naar haar toe te gaan en mijnheer een goeden reis te wenschen.

Jeffries zeide hier niets op, maar sloot de woning weer achter zich, draaide den sleutel in het slot om, stak dien in zijn zak, en wachtte totdat de beide bezoekers voor hem uit de trap afgingen. Zonder zich verder nog om hem te bekommeren trad hij de glazen kooi van den portier binnen, en sprak even met dezen man. Raffles en Brand zagen hoe Jeffries den deurbewaarder de sleutels van het appartement overhandigde, hem de hand drukte, zijn donkere demi dichtknoopte, en weer zijn klein valies greep.

Raffles nam Brand onder den arm en voerde hem snel met zich mede, zoodat Jeffries, toen hij op zijn beurt naar buiten trad, slechts de ruggen zag zijner twee bezoekers die zich snel verwijderden.

Maar in een klein zakspiegeltje, dat hij voor zich hield, zag Raffles, zonder behoeven om te zien, dat de bediende al spoedig een taxi wenkte en daarin stapte.

En niet zoodra was de wagen buiten het gezicht, of Raffles maakte rechtsomkeert en liep op het huis toe, terwijl Brand hem volgde.

— Wat ga je doen ? vroeg de jongeman.

— Den concierge ondervragen ! Misschien kan die ons iets meer van dien zonderlingen bediende verhalen. Heb je een afdruk ?

— In mijn zak, en voor zoover ik kan nagaan uitstekend geslaagd !

De twee vrienden waren zoo snel weer binnen dat de portier nog bezig was met het wegbergen van de sleutels, toen zij op de deur van zijn glazen gevangenis klopten.

De man wendde zich om, herkende de bezoekers van zooeven en kwam een weinig verwonderd naar buiten.

En Raffles paste nu aanstonds een kunstbewerking toe, die zeer vaak monden heeft weten te openen, heel wat meer gesloten dan die van dezen praatgragen, Duitschen portier, die weliswaar reeds vijftien jaar geleden zijn land had verlaten, maar niettemin nog steeds zijn gebrekkig Engelsch doorspekte met talrijke, aan zijn geboortetaal ontleende termen.

Hij duwde hem namelijk een vijf-dollar papertje in de hand en stak dadelijk van wal:

— Waarde vriend, wij zullen er geen doekjes omwinden, en zullen je maar eens dadelijk zeggen dat wij heelemaal niet van een levensverzekering, maar daarentegen wel van een detectivebureau lid zijn. Kun je ons iets vertellen van den bediende die zooeven is heen-gegaan?

— Als ik dat kan doen zonder hem te benadeelen! zeide Herr Nagel voorzichtig.

— Dus dat zou mogelijk zijn, denk je?

— Dat heb ik niet gezegd! Erlauben Sie 'mal! verdedigde Herr Nagel zich, aan zijn groote bril rukkend.

Raffles glimlachte. Die paar woorden waren reeds voldoende om hem den ouden man te leeren kennen. Hij zou zeker het beste doen, hier maar aanstonds recht op zijn doel af te gaan.

Hij ging op den stoel zitten die hem was toegeschoven, boog zich vertrouwelijk naar den concierge toe en vroeg:

— Vertel mij eens even — waarom had Jeffries zoo'n hekel aan wijlen zijn meester?

De Duitscher rukte allerhevigst aan zijn bril, en antwoordde:

— Dat — dat wil ik liever niet zeggen! Der Kerl is nu dood, en laat het er mee uit zijn!

— Der Kerl? herhaalde Raffles met een fijn lachje. U schijnt ook al niet zoo bijzonder op mijnheer Reckleben gesteld te zijn! Was hij dan geen gentleman?

— Ein Schuft! Een man die nu daarboven zijn schuld zal moeten betalen, voor wat hij hier beneden misdaan heeft! barstte eensklaps de portier uit, vuurrood in zijn gezicht. Leek heb met Nieuwjaar niet eens een fooi gekregen!

Brand moest zich haastig omwenden om den lach te verbergen dien hij voelde opkomen, maar Raffles bleef volkomen ernstig toen hij zeide:

— Dan heeft hij zich inderdaad schandelijk misdragen! Zeg eens — Jeffries gaat nu heen. Weet gij misschien waar naar toe?

— Dat wilde hij niet zeggen! mompelde de portier. Hij heeft geen familie, behalve zijn dochter — en die wil hij niet opzoeken, tot geen prijs. Der arme Mensch!

— Een dochter? herhaalde Raffles lang-

zaam. Zeker nog jong?

— Nauwelijks zeventien! Und so ein frisches Kind! Hij was zoo trotsch op haar alsof ze een gravin was.

— Hij was —? Dus nu niet meer? drong Raffles aan, met zijn grijze oogen als in de ziel van den ouden man borend.

— Heb ik gezegd: hij was? Nu — het is toch ook immers de waarheid, en meer menschen dan ik weten het. Ziet u — er is — er is iets met het arme kind gebeurd! Zij is het verkeerde pad op gegaan, niet uit eigen beweging hoor, want zij was zoo ein braves Mädel! Ze zeggen dat — maar ik ben bang dat ik mijn mond voorbij praat....

— Misschien zal dit kleine vierkante stukje papier je over die vrees heenhelpen! zeide Raffles, en een tweede vijf-dollar note verdween met grooten spoed in een der vestzakjes van den portier.

Deze keek angstig om zich heen, alsof iemand hem zou kunnen hooren, boog zich naar Raffles toe, en fluisterde:

— Ze zeggen, dat — hij — der Herr Reckleben, er meer van weet! Een rechter Casanova!

Er ging Raffles een licht op. Dit verklaarde schier alles in het zonderling gedrag van den norschen, bleeken bediende. Maar geen spier bewoog zich op zijn gezicht toen hij verder vroeg:

— Was de bediende daarvan op de hoogte?

— Y Gott bewahre! Wo denken Sie hin? riep Herr Nagel verschrikt uit. De arme kerel wist van niets!

— Wanneer ontdekte hij het dan? Want dat hij het ontdekte staat voor mij vast!

— Dat weet ik werkelijk niet! Op mijn woord niet! Maar het is mogelijk dat hij een paar dagen geleden misschien gisteren pas....

Raffles en Brand wisselden een blik vol beteekenis. Die ongelukkige vader! Nu werd het duidelijk waarom hij op dien toon over zijn meester sprak — en waarom hij hem misschien gedood zou hebben, als een ander hem niet was voor geweest....

Raffles dacht een oogenblik na en vroeg toen:

— Woonde zijn dochter hier in New York?

— Ja, en voor zoover ik weet woont zij er nog!

— En hij gaat de stad uit?

— Naar het Noorden!

— En wat moet er dan van zijn dochter worden?

— Wass weiss ich? Die zal wel blijven — wat zij door dien kerel gemaakt is! Wat kan zij anders? Zij was altijd erg gesteld op weelde en

mooie kleeren — en nu ziet men wat daar het gevolg van is!

— Dus ze heeft uit eigen vrijen wil

— Hab' ich das gesagt? riep de portier weer op zijn verschrikten toon uit. Niet heelemaal vrijwillig en niet heelemaal tegen haar zin! Zooals dat dan gaat met die onnoozele wichten, die nog niet weten wat er in de wereld te koop is! Nu is Reckleben de man geweest — Pinkerton had het evengoed kunnen zijn!

Raffles, zijn oogen onafgebroken, op het breede, vleeschige gelaat van den Duitscher gevestigd houdend, en geen woord verliezend van wat de ander zeide, viel hier aanstonds op aan:

— Pinkerton? Had hij vues op de dochter van Jeffries? Ik bedoel — vond hij haar aardig?

— Gott im Himmel — daarom is juist de eerste ruzie aangekomen — daarvan ben ik overtuigd. Die Pinkerton was een leelijkheid — maar dat mag u niet verder vertellen. Ik wil niets gezegd hebben. Ik ben er de man niet naar om andere Leute zwart te maken. Maar die Pinkerton was een Schuft!

Alweder had Brand al zijn aandacht nodig voor een paar gravures die onmiddellijk den sentimenteelen aard van den dikken Duitscher verrieden: „liefde heelt alles” en „Scheiden doet lijden”.

Raffles bewaarde echter volkomen zijn ernst. Hij had begrepen, dat hem in dit glazen huisje heel wat onthuld werd, waaraan hij althans houvast had. Maar hij wilde nog meer weten en op goed geluk af zeide hij:

— Jef Pinkerton smokkelde veel, nietwaar — zoo'n beetje voor liefhebberij?

De portier had niet erger kunnen schrikken, als er een handgranaat vlak voor zijn voeten ontploft was. Hij liet de blikken van zijn kleine, waterblauwe oogen angstig door de verlaten vestibule dwalen, en zei toen, een dikke, bevende hand op Raffles' arm leggend:

— Aber um Gottes Willen — dat moet u niet zoo hardop zeggen! Nooit over smokkelen praten in dit land! Gevaarlijk — levensgevaarlijk! Nu — ik wil het niet gezegd hebben, maar die Pinkerton was een Schuft en een Smuggeler! Ein ganz gefährlicher Mensch! En de man die nu dood was, heeft hem daar eerst bij geholpen, totdat hij — maar der Himmel verhüte das ik het gezegd wil hebben — voor zich zelf is begonnen. Dat heeft Pinkerton zich erg aangetrokken, geloof ik. Ieck heb wel eens gehoord — maar natuurlijk niet met opzet dat ze hier in huis ruzie hadden. Het is hier zoo gehoorig.

— Dat gebrek hebben al die nieuwe huizen,

gaf Raffles met een effen gezicht toe. Maakten ze alleen ruzie of waren er ook wel eens anderen bij?

— Eenmaal was het een heel troepje. Het ging er bijzonder vroolijk toe. Zij dronken champagne, die mijnheer Reckleben had weten in te pikken. Erg beste champagne. Dat heb ik natuurlijk van hooren zeggen.

— Waren er dames bij?

— Selbstredend! Versteht sich! Mooie meisjes, uit Broadstreet. Piekfijn! Een heb ik bij den naam hooren noemen — zekere Folder — of Folman.

— Folding misschien? viel Raffles haastig in de rede.

— Stimmt! Folding heette zij!

— Groot en slank, met goudblond haar — dat waarschijnlijk wel geverfd zal zijn?

— Stimmt alles! jubelde de dikke portier bijna. Kent u haar?

— Zoo van gezicht, ontweek Raffles, die een snelle blik had gewisseld met Brand. Die had zich even van zijn verbonden en lijdenden ritmeester afgewend, en beiden begrepen onmiddellijk, dat hier een kostbaar aanknooppingspunt was gevonden. Margaret Folding immers, was nauw betrokken geweest bij een opzienbarend smokkelschandaal dat nog geen vier dagen tevoren het leven had gekost aan een medeplichtigen politieinspecteur, en waarbij zich die vrouw maar juist even zonder kleerscheuren in veiligheid had weten te brengen. Gevlucht was zij stellig niet, daar men de smokkelaarster niet had lastig gevallen, en het zou dus niet zoo moeilijk zijn haar spoor te hervinden. Men behoefde daartoe slechts een kleine onderzoekingstocht te houden, langs en door de meest bekende bars en nachtllokalen van Broadway, die zij met haar aanwezigheid placht te vereeren.

Raffles begreep wel, dat hij weinig ander nieuws, dat van belang was uit dezen dikzak zou kunnen persen, en nam dus zijn hoed, stond op, klopte den Duitscher op den schouder en zei goedkeurend:

— U zoudt alle hoedanigheden bezitten, nodig om een uitstekend detective te vormen, Herr Nagel! Stilzwijgendheid, discretie en een scherpe opmerkingsgave! Nu — als er aan ons kantoor een postje vrij komt — wie weet

Herr Nagel was er aangedaan van, en drong opgewonden zijn bril heen en weer op zijn dikken neus. Het stond hem wel aan, deelgenoot te worden in een zaak, waarvan de leden zoo maar met bankjes van vijf dollar rondstrooiden.

Raffles wachtte echter zijn betuigingen van warme belangstelling en erkentelijkheid niet af, maar verliet aanstonds met Raffles de loge

en het huis. De beide mannen liepen haastig op de auto toe, Raffles noemde een adres, en zoodra zij beiden gezeten waren zeide hij, met een blik van voldoening op zijn scherp gesneden gelaat :

— Van de motieven is al zoowat alles opgehelderd, Brand. Jaloezie, om een arm verdwaasd

sohepseltje, zakennajver, en misschien wel vrees voor openbaarheid ! En vannacht zullen wij, vóór de familie van den doode hier ter plaatse is, eens op ons gemak een onderzoek gaan instellen in zijn nu verlaten woning. Wie weet wat wij daar vinden !

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigaretten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK III.

DE VROUW BIJ DE KAST.

Nog in den loop van dienzelfden dag vervaardigde Brand op werkelijk meesterlijke wijze, naar zijn wasafdruk een sleutel, die stellig zou passen op het deurslot van Reckleben's woning.

Henderson was er dien dag op uitgestuurd, om voorzichtig in de buurt poolshoogte te nemen, maar hij had volstrekt niemand gezien. Eenmaal was er een auto voorgekomen waaruit een man met een onbeduidend gezicht was gestapt, die de neef bleek te zijn, en die in gezelschap van den portier even een kijkje had genomen in de woning en toen weer was heengegaan.

Dit wist hij wel, dat de woning niet verzegeld was. Men had ze eenvoudig toevertrouwd aan de hoede van Herr Nagel, die de sleutels volstrekt niet mocht afgeven.

De avondbladen hadden gemeld, dat de oude moeder van den doode onderweg was naar New York, om bij de begrafenis tegenwoordig te zijn, het was een berichtje van nog geen vijf regels en daarbij bleef het. Er was dus geen sprake van, dat men ook maar het minste wantrouwen koesterde, of den dood van Reckleben aan een andere dan een natuurlijke oorzaak toeschreef.

Raffles echter wist wel beter. Het stond voor hem nu wel vast dat Jef Pinkerton de dader was. Hoe hij er echter in geslaagd was op den noodlottigen dag zijn slachtoffer het vergif te doen innemen, dat begreep hij thans nog niet. In de woning van Reckleben was het in geen geval geschied, anders zou Jeffries niet hebben kunnen verklaren dat zijn meester en Pinkerton elkander vier dagen tevoren voor het laatst hadden ontmoet. Nog iets was met zekerheid uit te maken: Jeffries had pas denzelfden morgen op de een of andere wijze vernomen, wat er met zijn dochter was geschied, en zou heel zeker zijn meester koelbloedig hebben vermoord, als die ander hem niet was voorgeweest. Wat het meisje betreft — Raffles nam zich stellig voor, zoo spoedig mogelijk onderzoek naar haar te doen. Misschien was het ongelukkige schepsel nog wel te redden, alvorens zij reddeloos neerzank in de modderpoel der groote stad.

Eerst echter wilde hij zich vergewissen, of er misschien onder de papieren van Reckleben documenten waren, die bezwarend konden zijn voor Pinkerton. Hij zou zich daarvan dan onmiddellijk meester maken. En het moest

wel heel gemakkelijk gaan, want de geheele flat was onbewoond, en hij behoefde als het ware slechts een sleutel in het slot te steken.

Het kon ongeveer half twaalf in den avond zijn, toen de drie mannen — Henderson de reus zou de auto besturen — zich gereed maakten voor de nachtelijke expeditie. Zij wapenden zich zelfs niet, overtuigd als zij waren, dat van geen enkele zijde eenig gevaar kon dreigen. Een voorzichtig en nauwkeurig onderzoek, dienzelfden morgen door Raffles nog ingesteld, had hem op de hoogte gebracht van de gewoonten in het groote huis, en hij wist nu, dat het meerendeel door deftige en zeer rijke lieden werd bewoond, met een klein personeel echter, en die zich vroeg ter ruste plachten te begeven. Bovendien stonden de verdiepingen slechts paarsgewijze met elkander in verbinding, zoodat Raffles alleen rekening zou behoeven te houden met de bewoners van de derde verdieping, een ouden rentenier en zijn vrouw, die zich reeds om tien uur ter ruste begaven. Dan was er nog de tweede helft van het flat dat door Reckleben bewoond was geweest, maar het geluk wilde, dat de eigenaar en bewoner voor zijn gezondheid in Zuid Frankrijk vertoefde en zijn woning tijdelijk had laten ontruimen, zoodat er nog enkele, zware meubels stonden.

Wat den portier betreft — die zou om half twaalf de huisdeur hebben gesloten en daar Raffles er alle belang bij had den man niet te wekken, zoo moest hij wel trachten op een andere wijze in de vestibule te geraken.

Dit zou niet zoo moeilijk zijn, want de huizen aan Madison Avenue hadden op deze hoogte bijna alle nog vrij groote tuinen, die echter langzamerhand verdwenen onder den invloed van de niets ontziende bouwspeculaties, en de ongehoorde duurte van den grond.

Dit alles wist Raffles reeds van tevoren met groote nauwkeurigheid en hij had zich dus voorzien van de noodige instrumenten, om te kunnen binnendringen.

Het had juist middernacht geslagen, toen de auto Madison Avenue inreed, om vervolgens een breede zijstraat in te slaan, waar zij op een duisteren plek tot staan werd gebracht.

— Luister nu eens goed, Henderson, begon Raffles opzachten toon zoodra hij was uitgestapt. Zet je horloge gelijk met het mijne.

— Dat zal niet noodig zijn, Mylord, want dat doe ik altijd uit mezelf. Zie maar wij schelen

geen drie seconden.

— Des te beter ! Het is te gevaarlijk om hier te blijven stilstaan vanwege de patrouilles, en je kunt dus nu dadelijk weer heen gaan. Voor er een uur verstreken is, behoef je in geen geval terug te keeren. Dat is dus om kwart over eenen. Draag zorg dat je op dat tijdstip nauwkeurig op deze zelfde plek bent teruggekeerd en wacht dan op het bekende sein. Hoor je of zie je niets, dan wacht je vijf minuten maar komt tien minuten later weer terug, om weer vijf minuten te wachten en zoo totdat je ons hebt opgenomen ! Je hoeft echter niet dat rondrijden niet langer voort te gaan dan tot kwart voor drieën in den nacht. Zijn we er dan nog niet, dan is dat een bewijs dat we reeds veel eerder en op een andere wijze zijn heengegaan. In dat geval keer je rustig naar ons huis bij Central Park terug, stalt de auto en gaat slapen. Naar alle waarschijnlijkheid zullen we dan reeds zijn teruggekeerd.

— Begrepen, Mylord ! Mag ik vragen of er gevaar aan deze onderneming voor u verbonden is ?

— Stel je gerust, James — niet het minst ! Kon mede, Brand — wij mogen niet al te lang meer wachten.

Terwijl de auto pijlsnel wegreed, staken Raffles en Brand de zijstraat over, en waren in een wip over een niet al te hoogen muur heen, die de tuinen aan den kant van de zijstraat begrenste. Zij moesten nog slechts twee schuttingen overklimmen en bevonden zich toen aan de achterzijde van het groote huis. Er was geen waakhond, en er viel dus geen andere arbeid te verrichten dan het openen van de massieve achterdeur.

Raffles wist dat zij van binnen gegrendeld was, maar hij had maar een kwartier noodig om achtereenvolgens het eenvoudige slot te forceeren, en met behulp van een lus van zeer dun, sterk staaldraad, door een kleine opening in het paneel gestoken de grendels te vatten en terug te trekken.

Dit alles was in een volkomen duisternis geschied en zonder het minste leven te maken.

Zoodra de beide mannen waren binnen gestapt, sloten en grendelden zij de deur opnieuw, en richtten hunne zachte, geruischlooze schreden naar de voorzijde van het huis.

De vestibule was slechts flauwtjes verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, dat door het raam boven de voordeur naar binnen viel.

Het tooverde zwakke glansen op het glas van het glazen hok van den portier, waarbinnen alles stil en donker was.

Rechts begon de monumentale trap, en de

twee vrienden begonnen haar te beklimmen, zonder zich nog van een zaklantaarn te bedienen.

Dien morgen hadden zij rechtdoor kunnen gaan tot aan de tweede verdieping, maar bij het vallen van de nacht was de zware verbindingsdeur in het midden van de breede gang afgesloten.

Maar ook hierop had Raffles gerekend. Daar het hier zoo donker was, dat men in in letterlijken zin geen hand voor oogen kon zien, fluisterde hij :

— Maak eens licht, Brand, het kan hier zonder gevaar geschieden !

Het zachte tikken van den aanslag van een lantaarnknopje werd gehoord, en een vrij helder schijnsel verlichtte de breede gang, en de massieve, hooge verbindingsdeur.

Raffles opende zijn etui met instrumenten, toen hij plotseling bewegingloos bleef staan.

— Wat is er ? vroeg Brand ongerust. Hoor je iets ?

— Ik hoor niets, Brand, maar daarentegen zie ik iets heel merkwaardigs ! Er steekt namelijk een sleutel in het slot.

Brand liet het schijnsel van zijn lamp op het slot vallen, hij had moeite een zachten uitroep van verbazing te snoren. Inderdaad — een zware sleutel stak in het slot van de deur.

Raffles greep behoedzaam de knop, duwde even — en de deur draaide om haar zware, goed gesmeerde heigels zonder eenig gerucht !

De twee mannen keken elkander een oogenblik zwiingend aan alvorens verder te gaan, en toen fluisterde Brand :

— Wat heeft dat nu te beteekenen ?

— Het kan natuurlijk maar op twee manieren worden uitgelegd, Brand. Of de portier zou zeer nalatig zijn geweest dezen avond en vergeten hebben de deur te sluiten, of er is iemand voor ons door die deur gegaan, die er een sleutel van bezat, dan wel ze in de loge van den portier heeft weggenomen. Ik weet niet hoe het komt, maar ik houd de eerste mogelijkheid voor de waarschijnlijkste. Ik bedoel — dat degen die er binnen is gegaan, een reserve-sleutel bezat.

— Maar is het dan niet gevaarlijk om verder te gaan ? Bedenk dat wij ongewapend zijn !

— Wij zullen onze voorzorgen nemen, Brand. Wat wij willen doen, dat moeten wij nog vannacht doen, want morgen zal het waarschijnlijk te laat zijn, daar dan de moeder of wellicht andere familieleden de papieren van Reckleben in beslag zullen hebben genomen.

Raffles nam den sleutel uit het slot, en zoodra de twee mannen aan den anderen kant waren, sloot hij de deur daar weer, en deed de

sleutel in zijn zak glijden.

Op die wijze kunnen wij tenminste niet in den rug worden besprongen! zei hij glimlachend. Maar het is zeker, dat degeen, die de deur daareven gebruikt heeft, zeldzaam nonchalant moet zijn! En doof nu je lamp weer wij moeten het maar doen met het zwakke schijnsel dat door het gangraam daarginds binnen dringt.

De voorzorgsmaatregel was niet overbodig, want de twee mannen waren nog niet halverwege de trap van de tweede verdieping opgesloten, of zij ontwaarden op den lichtgekleurden zijwand, een vrij sterk schijnsel, dat stellig afkomstig moest zijn van een lamp of kaars in een der vijf vertrekken van den doode.

Raffles, die vooruit liep, sloop als een kat verder, totdat zijn oogen juist boven den vloer uitkwamen. Hij kon de woningdeur zien, en onder de breede kier drong een vrij krachtig schijnsel naar buiten. Dat kon niet van een kaars zijn — daar brandde een electriche lamp van vrij groote sterkte.

Hij knipte zijn eigen lamp aan en liet het licht over de deur spelen. Het schitterde al spoedig in het koper van een kleinen sleutel, die ook hier in het slot stak.

Raffles liet een heel zacht, sissend waarschuwingssein hooren, Brand klom op zijn beurt naar boven en samen liepen zij op de deur toe. Zij liet zich zonder eenige moeite openen, door den sleutel terug te draaien.

Raffles duwde heel voorzichtig de deur duim voor duim verder, telkens wachtend of zij niet zou kraken, en nu stonden zij in de helderverlichte gang, een soort van lang uitgerekte vestibule, waarop de verschillende kamerdeuren uitkwamen. Die bijna recht tegenover de gang was, stond wagenwijd open, in het vertrek brandde licht, maar er was niemand te zien.

— Nu, als dit een inbreker is, dan is het een merkwaardig slag! fluisterde Raffles heel zacht. Die feestverlichting is al heel zonderling!

— Als het geen inbreker is — dan zou ik wel eens willen weten wat het dan wel kon zijn! zeide Brand op denzelfden toon.

— Wij zullen het spoedig zien — kom mede!

En zij gingen het vertrek binnen — het was hetzelfde, waar dien ochtend Jeffries hen had te woord gestaan. Het was een zeer ruime kamer, blijkbaar als woonvertrek bedoeld met een grooten divan, vier of vijf, diepe, gemakkelijke stoelen, een kast met fraai antiek zilverwerk.

Er waren nog twee deuren, behalve naar de gang, en een daarvan stond op een kier.

Het was moeilijk te bepalen of er in dat zijvertrek ook licht brandde, maar dat er daar

iemand was, stond vast, want de beide vrienden hoorden een ritselend geluid, alsof een haastige hand in papieren zoekt. En nu ving hun gescherpt gehoor een zachten kreet van ongeduld en teleurstelling op

— Wat drommel heeft dat toch te beduiden? bromde Brand in zichzelf.

Raffles echter was al op de zijdeur toegeslopen, bracht voorzichtig zijn hoofd voor de kier en keek. Toen wenkte hij Brand, zonder om te zien, om naderbij te komen; deze kwam op zijn beurt voor de deur staan en wat hij zag, verbaasde hem ten hoogste.

Hij keek in een weelderig ingerichte heerenkamer. Voor de twee ramen waren de zware gordijnen dichtgetrokken. Bij een van die ramen stond een groot schrijfbureau thans bestrooid met allerlei losse papieren, en waarop twee laden waren geplaatst, waarvan de inhoud overal was neergevallen, bij het haastig doorzoeken.

Schuin in een hoek stond een groote divan, met prachtig bewerkte kussens, daarvoor een zware tafel van notenhout, beladen met tijdschriften, hoofdzakelijk aan sport gewijd. De parketvloer ging voor het grootste gedeelte schuil onder een dik Perzisch kleed. De wand recht tegenover de kamerdeur werd bijna geheel ingenomen door een boekenkast, of liever een serie van die kasten, wand aan wand geplaatst en bij een daarvan stond een jonge vrouw, een meisje eigenlijk nog, dat bezig was den inhoud van een sandelhouten kistje na te zien, dat zij geopend in de hand hield.

Zij was eerder klein dan groot, maar bijzonder fraai gevormd, en met dik, rosblond haar dat zwaar golvend in haar hals hing. De kleine hoed lag op de middentafel, onder een prachtige electriche kroon.

Zij was met verfijnde smaak gekleed, en in het licht van de lampen glansden groote parels in haar kleine oortjes.

Zij werd blijkbaar hoe langer hoe ongeduldiger, want na een papier te hebben ingezien liet zij het eenvoudig op den grond vallen, om een volgend op te nemen, en aandachtig te lezen.

Maar of het instinct was, dan wel of een van de beide mannen onwillekeurig eenig geluid had gemaakt — plotseling hief ze het gelaat op en keek verschrikt naar de deur. In haar bleek gelaat glansden twee prachtige diepblauwe oogen. Het was een rond kindergezicht, maar heel weinig gepoederd.

Raffles, begrijpend dat zijn aanwezigheid bemerkt was, trad onmiddellijk binnen en zei rustig:

— Ik hoop dat wij u geen vrees aanjagen, mejuffrouw, en u niet storen! Mag ik weten

wie gij zijt ?

— Ik ben — Agnes Reckleben ! antwoordde zij, met een zenuwachtig lachje, van Raffles naar Brand ziende.

Raffles slaakte een kreet van verwondering en riep :

— Wat ? Had hij een dochter ? Is u de dochter van Elias Reckleben ?

— Niet zijn dochter — zijn vrouw !

Raffles bleef haar een oogenblik verstomd aanzien en begon toen weer.

— U zult mijn vraag heel zonderling vinden onder deze omstandigheden, maar is uw meisjesnaam Jeffries ?

Het fijne, mooie gezicht werd bloedrood, voor een kort oogenblik slechts, toen zij ten antwoord gaf :

— Ja, Henry Jeffries is mijn vader. Maar gij — waar komt ge eigenlijk vandaan ? Hoorde u tot zijn vrienden ? Maar dat kan immers niet — dan zou u immers weten dat hij dood is — mijn arme Elias !

Raffles bekende naderhand aan Brand, voor een kort oogenblik gedacht te hebben dat hij met een krankzinnige te doen had. Hij wist zich echter zeer snel te herstellen en zei :

— Mijn waarde — Mevrouw, wij zijn volstrekt geen vrienden van Reckleben, wij weten echter dat hij dood is — en wij kwamen hier, om naar diezelfde papieren onderzoek te doen, die zoozeer uw belangstelling schijnen op te wekken.

— Naar mijn trouwpapieren ? vroeg de jonge vrouw verbaasd. Wat hebt gij daarmee te maken ?

Nu was het de beurt van Raffles verwonderd op te zien. Hij vroeg :

— Wilt gij zeggen, dat gij hier midden in den nacht zijt gekomen om te papieren te zoeken, die betrekking hebben op het huwelijk van U en Reckleben ?

— Nergens anders om ! En ik zal ze vinden ook ! Zij lachen mij uit, zij drijven den spot met mij, en zij hebben mij getart, hun te bewijzen dat ik getrouwd was ! En nu wil ik die akelige schepsels met de stukken in de hand overtuigen !

— Maar hoe is u hier binnengekomen ? vroeg Raffles weer, wiens verwondering, waarbij zich langzamerhand diep medelijden kwam voegen, hand over hand toenam.

— Wel, met mijn eigen sleutels ! Met de sleutels die Elias voor mij had laten maken, zoodat ik ieder oogenblik van den dag of van den nacht bij hem kon komen als ik wilde.

— Maar waarom zoekt ge in het holst van den nacht ? Waarom niet overdag gekomen ?

— Ik had repetitie, riep ze. En vanavond was er natuurlijk weer voorstelling — ik weet trouwens niet of — mijn vader mij wel zou hebben toegelaten — hij hield niet van Elias, weet gij !

Het bleef even stil, Raffles en Brand wisselden een veelbeteekenenden blik met elkander en toen zei Raffles op zachten toon :

— Uw vader is reeds vanmiddag vertrokken, mejuffrouw.

— Vertrokken ? Waarom ? Hoe weet gij dat ? En waarom noemt ge mij niet met den titel waarop ik recht heb ?

De jongevrouw scheen blijkbaar zeer opgewonden te zijn en keek Raffles nu met vlamme oogen aan. Wat zag zij er nu uit, als een kind dat boos is om geweigerd snoepgoed !

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, zeide Raffles, een stap op haar toetredend :

— Hebt gij ooit aan uw vader gezegd dat gij getrouwd waart met Reckleben ?

— Neen, dat had Elias mij verboden ! Het moest om zekere redenen geheim blijven. Daar stond hij op, ziet gij. En ik deed alles wat hij wilde, want ik hield zooveel van hem. Ik geloof dat vader erg boos op mij geweest is, maar hij zal toch wel weer goed worden, als ik de papieren eenmaal heb.

— Wie was de priester die uw huwelijk inzegende ?

— Dat — dat weet ik niet meer. Hij was een lange, erg lieve man, die een beetje zalvend sprak, maar erg gevoelig.

— Hebt gij in een register uw naam gezet ?

— In een heelemaal nieuw boek ! Wij waren de eersten, Elias en ik, die er onzen naam in geplaatst hebben. Is dat niet aardig ? Maar die nesten van het variété gelooven er niets van en bespotten mij. Maar als ik de trouwpapieren vind

— En — als gij ze eens niet zoudt vinden — vroeg Raffles, nog wat nader komend.

— Als ik — ze eens niet zou vinden ? herhaalde Agnes toonloos.

Zij bleef Raffles een oogenblikje onbewegelijk aanstaren, blijkbaar zonder zelfs beseft te hebben van de vreemdheid van dit gesprek met een volkomen onbekende man, die haar maar vragen durfde stellen, en wien zij antwoord gaf, alsof hij een schoolmeester was.

Dan werd zij plotseling doodsbleek, het kistje ontviel haar handen, zij wankelde achteruit, om steun te zoeken bij de kast en vervolgde op doffen toon :

— Dat kan niet ! Dat zou zoo iets afschuwelijks zijn — neen, neen, dat is onmogelijk ! Zoo laaghartig zou hij mij niet hebben kunnen bedriegen. Want dat zou een schandelijke,

hemelergende comédie zijn geweest, nietwaar mijnheer ?

— Schandelijk en hemelergend inderdaad, antwoordde Raffles zacht. En nu moet gij sterk zijn — want ik vrees, u te moeten zeggen, dat al uw zoeken wel nutteloos zal zijn. Ik vrees dat uw zoogenaamde geestelijke, een hulpvaardig vriend is geweest van Reckleben, ik vrees dat gij in het geheel niet met hem getrouwd zijt !

— Maar als dat zou zijn — dan ben ik — dan ben ik niet meer dan een . . .

Zij sloeg de kleine handen voor het gelaat, en zonk langzaam langs de kast neer op haar knieën. De stilte werd voor eenige oogenblikken door niets verbroken dan door haar zacht gekreun. Toen zij de handen weer liet zakken, en hulpeloos tot Raffles opkeek, alsof zij van hem bijstand en raad verwachtte, was haar gelaat geheel veranderd. Het was niet zacht meer, het had niet meer de vragende uitdrukking van een kindergelaat — het was het smartelijk vertrokken gezicht van een vrouw, die kennis maakt met de wereld zooals zij inderdaad is, voor het eerst van haar leven, en die voor die kennismaking terugschrikt, met wijdgeopende, starende angstoogen.

Raffles keek nog altijd zwijgend op haar neer, een oogenblik had hij getwijfeld. Maar die vrouw was geen bedriegster, dat was een ongelukkig schepsel, dat, nog een kind zijnde, laaghartig bedrogen was en voor wie een schurk een lage comédie had opgevoerd, waarom hij zeker naderhand met zijn medeplichtige hartelijk gelachen had. De trieste dwaasheid, om hier, op dit uur, te willen komen zoeken naar papieren, die heel zeker nooit bestaan hadden.

Hij trad op Agnes toe, en reikte haar de beide handen om haar te helpen opstaan toen een licht gerucht bij de verbindingsdeur allen deed omzien.

Op den drempel stond een zwaargebouwd, groot man, met een zeer donker uiterlijk, en met een browning van groot kaliber in de rechtervuist, die was opgeheven in de richting van Raffles.

En de mond van dien man sprak spottend, terwijl hij langzaam een stap vooruit deed :

— Een ware idylle, op mijn woord — die ik tot mijn spijt zal moeten storen ! Ik verzoek de heeren ieder in een hoek van het vertrek te gaan staan, en een beetje heel vlug hun handen omhoog te steken.

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” sigaret!**

HOOFDSTUK IV.

PINKERTON & Co.

De vrouw had een lichten kreet geslaakt, en staarde ontzet naar dien onverwachten bezoeker. En als een zucht kwam het over haar lippen, terwijl ze met moeite overeind kwam:

— Pinkerton!

— In hoogst eigen persoon, mijn duifje! antwoordde deze, met een sarcastisch lachje. Zie je, ik kreeg aanvechting, toen ik hier langs kwam, om eens een kijkje te gaan nemen, want ik kreeg den stelligen indruk, een klein lichtkiertje te zien tusschen de gordijnen van deze kamer. Ik heb toen den portier uit zijn bed getrommeld, zoodat de luie hond me moest opentrekken, en ben eens naar boven gekuierd, om te zien wat er aan de hand was. Zou je me niet even aan de heeren willen voorstellen? Maar wacht eens — ik ben wel verplicht je eerst mijn vriend te vertoonen! Duncan, je kunt binnenkomen, we zijn compleet! Zie je wel, dat het een goede ingeving was?

Hij trad een pas terzijde, en achter zijn breed lichaam werd in de deuropening nu een tweede man zichtbaar, vrij lang, keurig gekleed, die met afgemeten stappen en als met tegenzin het vertrek binnentrad, met zijn hoogen hoed schuin achter op zijn hoofd.

En nauwelijks had Raffles hem gezien, van zijn hoek uit, waar hij met opgeheven handen stond, of hij vroeg op den binnelijksten toon van de wereld:

— Mijnheer, zoudt gij niet zoo goed willen zijn, even uw hoed af te zetten?

— Mijn hoed? herhaalde de nieuwe bezoeker, een weinig verbouwereerd, en tegelijkertijd zette hij dit hoofddekseel traag af:

— Ik dank u! Charles heb je het gezien? De man met het maantje! de heer met de aankomende Klatz! Nu — als dat geen toeval is!

Maar nu keek hij naar het gezicht van Agnes Jeffries, en zag daarop zulk een uitdrukking van doodelijke haat en afschuw, van verachting en walging, dat hij bijna aanstonds de waarheid doorzag.

— Is dat de man — die voor geestelijke speelde? vroeg hij.

— Ja, hij is het! antwoordde de vrouw heesch.

— Sta mij dan toe, mijnheer, u te zeggen, dat ik in mijn veelbewogen leven al heel wat schobbejakken van zeldzame samenstelling heb ontmoet, maar dat gij in mijn collectie een eereplaats inneemt! Goede hemel, een eerlijk

man, zou u zelfs niet met een tang willen aanpakken! Gij daar, met uw browning, kunt gij de kamer hier niet zuiveren van de aanwezigheid van dien man?

— Dat slaat op jou, Lionel, dat ligt er dik op! zeide Pinkerton rustig, nog altijd met zijn rechterarm voor zich uitgestrekt.

Lionel Duncan, die heel eventjes verbleekt was, en Raffles met oogen, die van haat gloeiden had opgenomen, verloor geen oogenblik zijn kalmte, en zei schouderophalend:

— Onze Agnes schijnt nieuwe vrienden te hebben gemaakt. Wat beteekent nu eigenlijk die zonderlinge grap? Wat zijn dat voor kerels?

— Je kunt mij evengoed vragen naar het geheim van de schepping, Lionel! antwoordde Pinkerton. Ik weet er geen steek van, man! Maar misschien willen de heeren zelf wel zoo vriendelijk zijn . . .

Hij keek Raffles en Brand achtereenvolgens vragend aan, Agnes was naar de sofa gewandeld en had er zich zwaar op neer laten vallen, geheel verpletterd door de ontdekking die zij zoeven gedaan had. Zij scheen niet eens acht te slaan op hetgeen er om haar heen voorviel, en was zoozeer van haar eigen ellende vervuld, dat zij zich nog niet eens de vraag had gesteld, wie die vreemde, uitstekend gekleede heeren toch wel konden zijn, die haar op zulk een zonderling oogenblik bij de boekenkast hadden overvallen.

Raffles antwoordde, zonder zijn beminlijken toon te laten varen:

— Mijnheer Pinkerton, de oorzaak van ons hier zijn is spoedig verklaard. Ik wilde eens een klein onderzoek instellen, onder de paperassen van onzen gemeenschappelijken vriend Reckleben. Ik ben namelijk overtuigd, dat zich daaronder stukken bevinden, die voor mij van waarde kunnen zijn — omdat zij u betreffen. Ik geloof namelijk zeker, dat er tusschen u, dien kaalhoofdigen schelm daar, en wijlen Reckleben een kleine vennootschap heeft bestaan, die zich bezighield met smokkelen en den handel in blanke slavinnen, misschien nog wel met andere schelmerijen ook, en die pas onlangs is ontbonden door den betreurenswaardigen dood van den man dien ik zoeven noemde, een dood, die u ook stellig zeer moet hebben aangegrepen!

Pinkerton had zwijgend toegelisterd, zonder dat er iets aan hem bewoog, in een half gebukte

houding, als een stier die gereed staat om toe te stooten, en alleen zijn zwarte oogen schenen te leven, waarmee hij Raffles dreigend aanzag. Alleen was hij voortdurend bleeker geworden en er lag nu een aschgrauwe tint over zijn breed gelaat gespreid.

Nu richtte hij zich langzaam op en zei afgemeten :

— Welzoo — staan de zaken zoo ? En mag men vragen wie gij zijt ?

— Men mag het wel vragen, maar men krijgt er waarschijnlijk geen antwoord op !

— Maar men zou wel eens dwangmaatregelen kunnen toepassen !

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Geloof gij, twee mannen als wij zijn, met een revolver te kunnen dwingen ? Wat mij betreft — ik ben in een toestand, om ieder oogenblik gaarne dit tranendal te verlaten ! Als gij dus soms wilt schieten — doe het gerust — maar ik geloof niet dat gij daardoor mijn naam zult leeren kennen.

Zeker wel een volle minuut achtereen, staarde Pinkerton, die een paar stappen naderbij was gekomen, Raffles onafgebroken aan. Toen liet hij een zacht, lang aangehouden gefluit hooren en zei, zich half tot Duncan wendend, die onverschillig wat rondliep en hier en daar met zijn fijn wandelstokje wat papieren uiteenschoof :

— Lionel, ik heb een idee !

— De moeite waard ? vroeg Duncan, zonder zelfs op te zien.

— Misschien ! Ik geloof te weten, wie die sinjeur is. Maar bij alle duivels — als ik niet misgrijp, dan heeft hij ook, bij mijn ziel, den langsten tijd geleefd ! Duncan, daar staat de telefoon. Probeer een paar jongens te bereiken ! Je begrijpt wel dat ik me er liever buiten houd. In den laatsten tijd is mijn naam toch al te vaak naar mijn zin genoemd. Als het kan, moeten we die twee vogels voorloopig levend knippen. Vooral die lange bevalt me niet !

— Is al die omslag wel noodig ? vroeg Duncan met zijn lijzige stem.

— Als je tenminste nog wat om je hals geeft — dan stellig ! antwoordde Pinkerton nijdig. Begrijp je dan niet dat die vent daar heel wat meer van ons weet dan goed voor ons is ?

— Bijna alles wat er maar te weten valt ! zeide Raffles bedaard. En wilt ge mij nu toestaan, mijn handen weer te laten zakken ? Zij beginnen te slapen !

— Zoodra je ook maar een vinger een millimeter laat zakken, schiet ik je neer ! snauwde Pinkerton hem toe. En geen rechter zou me daarom kunnen veroordeelen. Ik heb jullie hier

gesnapt bij opengebroken kasten !

— Pardon, ze zijn met een sleutel geopend, corrigeerde Raffles hoffelijk.

— Best mogelijk, maar ik ben een beetje bijziende, en kan dat niet aanstonds opgemerkt hebben ! grinnikte Pinkerton. Hoe is het, Duncan, komt er nog wat van ? Een stuk of zes van de jongens hier, met twee auto's, en dan vlug het heele drietal meegepakt. Ik zal Agnes wel voor mijn rekening nemen. Ik erf haar, ha, ha ! Die beste, Elias is altijd dol op me geweest, en zal mij haar stellig vermaakt hebben ! Als de goede kerel maar den tijd had gehad, om een laatsten wil op te stellen !

Agnes richtte zich plotseling op van de sofa, waarop ze had gelegen, het verwrongen gelaat in de handen verborgen, en zag hem nu vol afschuw en ontzetting aan.

— Je weet wel dat ik je altijd gehaat heb, Pinkerton ! zei ze. Nog liever spring ik in het water dan jou te volgen.

— Je zult weinig keus hebben. liefje ! zeide Pinkerton koel. Ik ben hier gelukkig de sterkste. En je zult de mijne zijn, dat zweer ik ! En als het eenmaal zoover is, zul je je nog wel eens bedenken, voor je in dat nare, akelig koude water springt. Telefoon je vannacht nog, Duncan ? Man — het gaat om je hoofd, geloof me toch !

Duncan was eindelijk op de telefoon toegestapt, en nam het toestel van de haak. Zijn lijzige stem noemde achtereenvolgens een paar getallen, en afgebroken klonk zijn stem :

— Jij daar, Emmy, Ted bij je ? — het wachtwoord lieveling ! — mooi zoo ! maar laat Ted liever zelf aan het toestel komen — jij daar, Harvay ? Kinderbedtijd ? Zet dat maar uit je hoofd — er is werk aan den winkel ! Complimenten van den baas — de grootte P. is bij mij. Wij zitten hier een beetje in den knoei — op het flat van wijlen den diepbetreurden Reckleben, — twee zonderlinge vogels geknipt — neen, uil, geen blauwe jassen — heel nette gentlemen, maar P. vindt ze gevaarlijk . . .

— Zou je behoorlijke, begrijpelijke taal willen spreken ? beet Pinkerton hem toe. Harvay zou denken dat je dronken bent.

— Wel — dan is die goeie Ted niet zoover van de waarheid ! Ik heb een beetje te veel Whisky binnen, neen Ted, dat was niet voor jou bestemd. Luister nu eens goed, oude grappenmaker ! P. vind die twee menschen, die nu in onze macht zijn, werkelijk heel gevaarlijk — ik weet niet waarom — en nu wil hij dat je met de jongens komt, en hem snel afhaalt — keurig gebonden en verpakt. Wat ? Dat kan hij niet — mijn goede man — hij staat met zijn propenschiet in de hand en houdt ze in bedwang.

Hoe lang zeg je? — P., Harvay beweert, dat het wel een drie kwartier kan duren, voor hij zelfs maar vier van de jongens bij elkaar heeft getrommeld.

— Laat hij voortmaken voor den duivel! gromde Pinkerton nijdig.

— Of je vooral voortmaakt, Ted, vraagt P. met zijn liefste stem! ging Duncan onverstoort voort.

Met een stap was Pinkerton naast hem, griste hem den hoorn af, duwde hem de browning in de vuist, en beval kortaf:

— Hier, vervloekte ezels! En schiet zoodra ze een lid verroeren! Jij daar nog, Harvay? Met den grooten P! Duncan leuterde maar wat, — dat is te zeggen — hij stelt de zaak natuurlijk weer komiek voor. We hebben hier Raffles en zijn helper, hoor je? Ja man, niemand meer of minder, of je mag mijn kop afhakken! Begrijp je nu dat ik mannen noodig heb? En niet binnen een uur of drie kwartier — ik geef je niet meer dan een half uur op zijn hoogst. Zoo — dat is tenminste mannentaal — Ted! En laat ze goed gewapend zijn, want als ik me niet vergis — en dat doe ik niet — dan is die vervloekte Engelschman een postuur, waaraan we de handen vol zullen hebben! Ik wacht je dus binnen een half uur hier, met een half dozijn van de beste jongens, en . . .

Aan het telefoon gesprek kwam op een even onverwachte als gewelddadige wijze een einde.

Bij het telefoneeren was Pinkerton verplicht geweest, voor een kort oogenblik met den rug naar de verbindingsdeur te gaan, en zoo kwam het dan ook, dat hij niet had kunnen zien, hoe daar zoeven, zoo zacht mogelijk een neger van herculischen lichaamsbouw was binnengetreden. Deze man was met een enkelen, langen, vluggen stap achter hem, hief zijn geweldigen vuist op, en liet dien met verschrikkelijken kracht neerbonzen boven op het hoofd van den man aan de telefoon, die als een zoutzak ineens zonk, met een soort van snik, terwijl de hoorn rinkelend uit zijn hand op het tafelblad neerviel.

Verschrikt wendde Duncan zich op het hooren van dat geluid om, en toen hij den neger zag, schoot hij in het wilde weg, maar de indringer had een bliksemsnelle beweging gemaakt, dook als het ware onder den kogel door, en liep als een stormram op den schutter toe, die geen gelegenheid kreeg tot een tweede schot, maar als het ware door een windhoos werd opgenomen en zich een seconde later in een hoek van het vertrek terugvond, in een toestand, die alle verdere actie voor geruimen tijd onmogelijk maakte.

Hij zat daar als een gehavende pop, met een

grooten scheur in zijn overhemd, bloedende lippen, een gezwollen oog, en staarde versuft naar de browning, die in het midden van de kamer was blijven liggen, en nu in den zak van den reusachtigen neger verdween.

Deze stapte onmiddellijk op Raffles toe, die reeds uit zijn hoek was getreden, en zei met een grijnslach en heel zacht:

— Neem mij niet kwalijk Mylord, dat ik mij zoo leelijk heb toegetakeld, maar ik wist niet wie ik tegenover mij zou krijgen, en dacht dat u zoo'n kleine vermomming wel goed zou vinden. Het is maar een beetje roet uit de keukenhaard!

— Je hebt je uitstekend geweed, James, zeide Brand opgewekt, die op zijn beurt naar voren was gekomen. Maar hoe ben je binnengekomen?

— Wel, mijnheer Brand, fluisterde de reus, precies op den afgesproken tijd kwam ik weer aanrijden, met mijn lichten gedooft voor de securiteit, en zag toen juist hoe twee goedgekleede heeren uit een stilstaanden auto stapten, op het huis toegingen en aanbelden. Dat vond ik verdacht, ik stopte gauw, en sloop naar het huis toe, en toen hoorde ik een van hen zachtjes praten met dien dikken, Duitschen conciërge. Die scheen hen te kennen, tenminste hij liet hen dadelijk binnen.

— Bleef er geen chauffeur op hun wagen achter? vroeg Raffles.

— Neen Mylord, Een van hen had zelf gehauffeerd. Nu — dat bezoek beviel mij niets! Ik ging naar den overkant van de straat, en zag toen een lichtkiertje op de tweede verdieping, dat zij zeker ook hadden gezien! Ik begreep dat ik moest handelen — ik tikte, toen ze nauwelijks de trap op konden zijn zelf tegen de voordeur, omdat ik niet wilde bellen, en gelukkig deed die dikke praatjesmaker mij zelf open! Natuurlijk wilde hij mij niet binnelaten, en toen heb ik hem overtuigd dat het noodzakelijk was, zoodat hij nu in zijn loge op zijn rustbank ligt, met een prop in zijn mond en stevig vastgebonden. Maar ik heb hem heusch niet veel pijn behoeven te doen! Ik vond gelukkig den weg hierheen — en ik hoorde juist hoe die zwarte schelm aan het telefoneeren was. dat heb ik helaas niet kunnen verhinderen. Is het heel erg Mylord?

— Je hebt je krantig gehouden James, zeide Raffles zacht, terwijl hij de groote, harde hand van den braven chauffeur drukte. Het zag er inderdaad nog al leelijk voor ons uit. En nu moeten we maken dat we weggomen. Wij zullen.

Hij hield plotseling op, want zijn blikken waren gevallen op Agnes Jeffries, die onhoorbaar was opgestaan, haar hoed was gaan

zoeken, zich dien haastig op het hoofd had gedrukt, een avondcape had gegrepen en nu naar de deur sloop.

— Waar gaat gij heen? Miss Agnes? vroeg Raffles, tamelijk luid.

Zij stond doodelijk verschrikt stil en stamelde:

— Ik — ik wilde — ik ben bang geworden....

— Voor ons soms? vroeg Raffles glimlachend en op haar toetredend.

— Neen, dat niet — werkelijk niet — maar voor alles — voor die mannen!

Raffles nam haar eens aandachtig op, welk een vreeselijke verandering had er in die weinige oogenblikken plaats gegrepen, met dat goedvertrouwende, lichtvaardige schepseltje, dat zoozeer gehunkerd had naar mooie kleeren, auto's en juweelen! Welk een afschuwelijk hoogen prijs had zij er voor moeten betalen! Hij zag iets in haar groote verbijsterde oogen, dat hem bevreemde maakte. Hij vatte haar hand, en zei rustig:

— Ik laat u niet alleen heen gaan. Gij behoeft niet bang voor mij te zijn. Ik wil alleen uw welzijn. Gij zijt nu zeer opgewonden, en zoudt in staat zijn om vreeselijke dingen te doen, en dat zal ik tot iederen prijs beletten! Denk aan je vader, arm kind. Bedenk eens wat hij heeft moeten lijden, toen hij uit een anderen mond dan den jouwe de waarheid vernam. Wij weten nu niet eens waar hij is — maar wij zullen hem zoeken en je moet hem om vergiffenis vragen. Wat er gebeurd is — dat is helaas niet meer te herstellen, maar je kunt nog veel, nog heel veel goedmaken. Men heeft je gemeen bedrogen, en daarmee zal ieder eerlijk mensch rekening moeten houden. Vertrouw op mij — je kunt het! Wie weet wat het leven nog voor je in zijn schoot draagt. Het is waar — ik ben Raffles. — maar in mijn oogen ben je niet schuldig, ben je alleen maar een slachtoffer van je eigen goedgeloovigheid!

En toen kwamen, opluchtend, als een heerlijke verlichting, voor het eerste de tranen die rijkelijk uit haar oogen stroomden, terwijl ze zich snikkend weer op een stoel liet vallen.

Raffles gaf haar een minuut, niet meer, en legde toen zijn hand op haar schouder:

— Ga nu met ons mede — de tijd dringt! In geen geval mogen die schobbejakken, hun vrienden, ons hier vinden.

— Maar nemen wij die kerels niet mee? Leveren wij hen niet over aan de politie zeide Brand verontwaardigd.

— Waar denk je aan, Brand? weerde Raffles af. Die last haal ik mij niet op de schouders. Zij zijn geen spelden, die verloren kunnen gaan, nietwaar? En ik zal hen weten terug te vinden.

Laat eens zien — wij hebben nog minstens twintig minuten en bovendien verlaten wij het huis weer langs de achterdeur. Staat de auto in de zijstraat James?

— Op de plek die ge hadt aangeduid, Mylord!

— Uitmuntend. Brand, dan nog vlug aan het werk. Jij neemt die kast — jij die andere daar, Henderson! En ik zal het schrijfbureau voor mijn rekening nemen. Het zoeken is naar correspondentie tusschen Elias Reckleben en Mijnheer Pinkerton! Steek alles bij je wat daar maar op lijkt.

En het onderzoek begon. Maar niet, dan nadat Brand nu met groote zorgvuldigheid de gordijnen beter had doen sluiten. Hij was ook degen, die, in een geheim vakje van een der kasten, een gele enveloppe vond, gesloten en gezegeld, waarop het veelbeteekenende, met rooden inkt geschreven woord prijkte: „Pinkerton”.

Hij bracht de enveloppe onmiddellijk aan Raffles, die ze in zijn binnenzak liet glijden, en het sein gaf om op te breken.

Op hetzelfde oogenblik kwam Pinkerton weder tot bewustzijn.

Hij had voorover op den grond gelegen, en richtte nu met moeite het hoofd op.

Raffles had zijn hoed reeds opgezet, keek in het langsgaan op hem neer, en zei koeltjes:

— Wij zullen nu afscheid van u moeten nemen, mijnheer Pinkerton — maar gij kunt er op rekenen dat het niet voor goed zal zijn. Raffles heeft nog een appeltje met je te schillen!

De schurk deed een machteloze poging om zich om te wentelen, en tracht de hand naar zijn hoofd. Dadelijk werden zijn vingers met bloed besmeurd.

— Zal ik hem verbinden, Mylord? vroeg Henderson.

Raffles boog zich even over Pinkerton heen, bezag de wonde, en richtte zich weer op met de woorden:

— Dat zou nutteloos tijdverlies zijn, James! De kerel schijnt een harde kop te hebben. De schedel is alleen maar een beetje gekneusd, en binnen een paar dagen zal hij weer de oude zijn — helaas! En komt nu mede, wij hebben nog maar tien minuten.

Hij vatte den trillenden arm van Agnes Jeffries onder den zijne, en geleidde haar even hoffelijk naar buiten, als hij het een dame uit een schouwburgloge zou hebben gedaan.

Henderson en Brand vormden de achterhoede.

De laatste wierp nog eens een blik op de twee mannen en draaide toen voor alle zekerheid

den sleutel om in het slot van de verbindingsdeur, om die bewerking nog eens te herhalen, bij de deur die naar de gang voerde.

Pas toen de twee sleutels zich veilig in zijn zak bevonden, haalde hij wat geruster adem.

Zwijgend daalde het kleine groepje haastig de trappen af, maar toen zij de gang gelijkvloers hadden bereikt, stonden zij een oogenblik luisterend stil.

In snelle vaart naderden er twee auto's.

Geen vijf tellen later hield het motorgeronk vlak voor de deur op.

Brand wilde reeds aanmanen tot spoed, maar Raffles zei glimlachend :

— Wij behoeven ons niet zoo bizonder te haasten, want ik ben zeker dat Henderson de touwen wel stevig geknoopt zal hebben.

— Dat is waar — Herr Nagel kan de deur niet voor hen openen — maar dat zal misschien juist hun achterdocht gaande maken, en zij mochten eens een onderzoek gaan instellen in de zijstraat meende Brand.

— Dat is een opmerking die hout snijdt ! moest Raffles toegeven.

En juist toen het viertal haastig de gang naar de achterdeur insloeg, ratelde de electricische schel door de vestibule.

Bij het terugschuiven van de knippen, werd er voor de tweede maal gescheld, nu luider en dringender.

En toen Brand als laatste naar buiten trad, hoorde hij nog juist hoe er daarboven een deur geopend werd, en hoe er voetstappen klonken.

Pinkerton of Duncan moest dus de drager zijn geweest van een derden sleutel, of wel, wat waarschijnlijker was, een hunner had het slot met een schaar of een ander voorwerp weten te openen.

— Vlug ! Vlug ! drong hij aan. Zij hebben de deur boven geopend !

Men moest zooals gezegd, twee tusschen-schuttingen overklimmen, en dat ging niet zoo bijster vlug, nu men een doodelijk ontstelde, van angst en wanhoop half versufte vrouw bij zich had. Zij moest als het ware over de schuttingen worden heen getild. De zijmuur gaf nog meer oonthoud.

En toen men eindelijk veilig in de zijstraat stond, klonken er aan de achterzijde van het huis al gedempte stemmen.

Gelukig stond de auto nog altijd op haar plaats, en Henderson nam onmiddellijk achter het stuurwiel plaats, terwijl Raffles de half-bewusteloze Agnes in den wagen droeg.

Nu deed zich weer een moeilijkheid voor, want de straat was zoo smal, dat het keeren met een groote auto er bezwaren in ondervond. En men had niet over veel tijd te beschikken, want van

de zijde van Madison Avenue klonken ook reeds onderdrukte, maar woedende stemmen.

En toch zou men langs dien kant moeten ontwijken !

— Neem je bocht zoo groot mogelijk James en rijd als de duivel ! beval Raffles zacht. Ik ben nu maar blij dat ik de browning bij me heb gestoken, want ik denk dat ze ons niet zullen sparen !

De motor hief zijn machtigen bromzang aan, die bijna op hetzelfde oogenblik beantwoord werd door een soortgelijk geluid van den kant van Madison Avenue.

Raffles had zijn browning getrokken en hield zich gereed om te schieten.

Het was duidelijk dat dit een zaak was van leven of dood.

De auto sprong als het ware vooruit en suisde de bocht om, juist toen een andere wagen, die voor het huis had staan wachten, in beweging schoot.

Henderson reed zoo snel, en beschreef een zoo scherpen bocht, dat de wielen den tegenovergestelden trottoirband schuurden.

Op hetzelfde oogenblik klonk er een geluid als een zwakke zweeps slag.

— Een windpistool ! constateerde Raffles lakoniek. Brand, zorg jij voor Agnes — ik zal eens zien of ik die auto niet kan tegenhouden.

En Raffles knielde op de achterbank neer, zich zooveel mogelijk dekkend achter de neergeslagen kap, en zich gereed houdend om te vuren.

De achtervolgende auto was nauwelijks vijftig meter achter hen, en moest wel zeer snel zijn want hij won zienderoogen terrein, ofschoon Henderson zijn eigen wagen tot de grootste snelheid opdreef.

Een tweede schot klonk, thans veel luider en blijkbaar uit een gewone browning afgevuurd. Een heldere, scherpe tik waarschuwde Raffles dat vlak naast zijn hoofd een der stalen kapveeren was getroffen.

Hij mikte zorgvuldig, en haalde den trekker over.

Er klonk een doffe kreet in de halve duisternis van de breede Avenue, de auto der bandieten maakte plotseling een onverwachte zwenking, reed het trottoir op, botste tegen een stalen lichtmast aan, die onder geweldig geraas omstortte, en sloeg tenslotte om.

— Een mooi schot Mylord ! prees Henderson, vol bewondering, die even een blik achter zich had geslagen. Ik denk dat er niet veel van over is gebleven

— Rijd dan maar wat minder snel, om geen argwaan te wekken, James ! ried Raffles hem.

— Waarheen moet ik gaan Mylord ?

— Naar ons huis! Tenzij....

Hij voltooide den zin niet, maar boog zich over Agnes heen, die met bleek gelaat en gesloten oogen in haar hoekje lag en vroeg:

— Waar woont gij?

Hij moest de vraag nog eens herhalen, voor zij met zwakke stem antwoordde:

— Ik heb in den laatsten tijd met een vriendin van mij bij een oude, lieve tante gewoond — maar daar wil ik niet naar terug. Ik zou mij zoo verschrikkelijk schamen! Zij zal mij ook wel niet

willen terugnemen, denk ik.

— Dan blijft er niets anders over, dat wij u voor vannacht onderdak verleenen! zeide Raffles. En morgen zal ik eens met uw tante gaan spreken. Ik weet zeker, dat die zaak in orde komt. Vertrouwt gij ons?

Voor het eerst keek Agnes Raffles vast aan, en zei toen rustig en met volle overtuiging:

— Volkomen! Ik vertrouw u volkomen!

— Dank u! zeide Raffles eenvoudig.

In de meest solide brandkasten trof Lord Lister bij voorwerpen van de grootste waarde vaak dozen „DUBEC” sigaretten aan.

HOOFDSTUK V. IN DEN MAALSTROOM.

Toen Raffles zich den avond tevoren ter ruste begaf, had hij tot Brand gezegd:

„— Ik ben zeer benieuwd hoe de bladen dit nachtelijk avontuur morgen zullen voorstellen!”

En die nieuwsgierigheid was zeker wel gewettigd, want nog zelden was een zaak op zooveel manieren voorgesteld als het gebeurde in Madison Avenue van den nacht tevoren.

Het spreekt vanzelf, dat bijna alle verslaggevers hadden moeten afgaan op de verklaringen van Herr Nagel, den eenigen die met vrij groote volledigheid een overzicht van het gebeurde kon geven.

En nu was het merkwaardige, dat er een groot verschil bestond tusschen al die verklaringen! Raffles leidde hieruit aanstonds af, dat de Duitsche conciërge op de een of andere wijze door handlangers van Pinkerton gewaarschuwd was, vooral zijn tong in bedwang te houden en niet te veel los te laten — als hij tenminste zijn hachje liefhad. Nu was het echter denkbaar, vooral in Amerika, dat sommige journalisten in die mate met dollars hadden gewerkt, dat Nagel zijn vrees voor Pinkerton voor een groot deel achteruit zag gesteld door zijn liefde voor het geld!

Intusschen — den naam van Pinkerton zelf werd nergens aangetroffen! Nagel, die hem dan toch gezien had, was blijkbaar van oordeel geweest, dat al het goud van de wereld hem niet baten kon als hij dien naam aan de openbaarheid prijs gaf.

Duncan echter was met name genoemd! Die was onder de volgende omstandigheden in het huis van den vermoorden Reckleben aangetroffen, door twee agenten, die op het hooren van de schoten waren komen toesnellen een venster in het huis verlicht hadden gezien, en hadden aangebeld, zoolang totdat een van de bovenburen, die uit het raam had gekeken langs een omweg naar de vestibule was afgedaald, den gebonden portier had gevonden en met de hulp van dien half versuften man de deur had geopend voor de politieagenten.

Dezen hadden onmiddellijk een onderzoek ingesteld, en in de overhoopgehaalde kamer van Reckleben een ernstig toegetakeld heer gevonden die in een toestand van halve wezenloosheid in een hoek zat.

Natuurlijk hadden zij hem onmiddellijk medegenomen naar het politie-bureau waar hij eerst een uur in de ziekenzaal doorbracht,

en daarna voor alle zekerheid werd vastgehouden. Dat had de schelm voor een deel aan zichzelf te wijten, want hij was zoo dom geweest, een gefingeerde naam op te geven — terwijl tien minuten geleden een politiekapitein zorgvuldig zijn zakken had doorzocht en in een daarvan een portefeuille had gevonden met een paar briefjes in hunne enveloppen, die heel duidelijk „Aan den WelEdelen Heer Lionel Duncan” waren gericht.

Zoodra hij behoorlijk kon spreken ondervroeg men Duncan, men ondervroeg hem nogmaals — en men kreeg hem „rijp” zooals de eigenaardige politieterm luidt. Plotseling stortte de man als het ware in elkaar, en bekende dat hij des nachts de woning van Reckleben was binnengegaan, met het doel, onder diens papieren te zoeken naar een paar stukken, die hem konden compromitteren.

Men vroeg hem wat die stukken waren, men vroeg hem of hij geen helpers had gehad — maar zoo rijp was de heer Duncan nog niet, of hieromtrent nam hij een volstrekt stilzwijgen in acht, en bleef weigerachtig hierop te antwoorden. Men wees er hem op, dat het schieten op straat en het al heel spoedig vinden van de vernielde auto met bloedsporen eraan toch stellig in verband moest staan met zijn nachtelijk bezoek — hij ontkende dien samenhang, en verklaarde dat hij alleen was gekomen,

Toen Raffles zoover met zijn bestudeering van de zaak gekomen was, zeide hij tot Brand: — Het is duidelijk, dat Duncan den verschrikkelijken Pinkerton tot iederen prijs wil sparen, zoolang dit maar met eenige kans van slagen kan geschieden.

— Maar hoe kan hij volhouden, dat hij er alleen geweest is, terwijl toch Nagel de conciërge hem en Pinkerton samen heeft gezien? riep Brand uit.

— Daarvoor kan natuurlijk slechts een enkele verklaring zijn. Duncan kent de strenge tucht die onder zijn Clubleden heerscht, hij kent den langen armen van den chef, van Pinkerton, en hij gelooft stellig, dat Nagel reeds een vingerwijzing heeft gekregen om vooral geen namen te noemen en in geen geval dien van Pinkerton! Hij begrijpt, dat hij zich daarin kan vergissen — dat de waarschuwing niet is gegeven — dat Nagel niet bang genoeg zou kunnen worden gemaakt om te klappen — maar daarop laat hij het voorloopig aankomen!

— Dat laat zich heel goed hoorén! zeide

Brand nadenkend. Zeker, zoo zal het wel gegaan zijn. Maar ik stuit nog op iets anders!

— Laat eens hooren!

— Nagel spreekt ook volstrekt niet over Agnes Jeffries! Het is toch duidelijk dat de man haar moet hebben binnengelaten.

— Dat is niet volstrekt noodzakelijk! Toen zij kwam was het nog zoo vroeg, dat de huisdeur openstond en zij kan door de vestibule zijn geglipt en naar boven zijn gegaan zonder dat Nagel haar zag.

— Dat moet wel zoo zijn! hernam Brand. Anders zou ik het raadselachtig vinden, dat hij haar naam niet noemde.

— Dat kan ik niet inzien! Ook dat kan hem vanwege Pinkerton heel goed verboden zijn. De kerel wil niet dat zij bij de zaak betrokken wordt, uit vrees dat zij uit wraak meer zal zeggen dan goed voor hem kan zijn. Daarenboven — hij hoopt stellig, haar weer in zijn macht te krijgen nu hij zijnen mededinger uit den weg heeft weten te ruimen! Overigens zullen wij het aanstonds wel uit haar eigen mond hooren, als het arme schepsel is uitgerust en in staat bedaard met ons te praten.

Brand had opnieuw een der bladen opgenomen, las een oogenblik en zei toen schouderophalend:

— Mij dunkt dat de politie half gek moet worden, als zij al die verhalen leest!

— Daarom zal zij wel wijzer zijn.

— Hier heet het een soort van inbraak, daar een nachtelijke fuifpartij en ik heb ook al een blad gevonden, waarin dat prachtige huis in Madison Avenue als een soort centrale voor smokkelaars wordt genoemd. En de verwarring wordt nog vergroot door het vinden van de gecapseisde auto. Het verwondert mij dat er geen dooden gevallen zijn, want er zijn bloedsporen ontdekt. Of Pinkerton daar zelf bij is, weet ik natuurlijk niet. In ieder geval zal hij me nu niet meer ontsnappen. Het is duidelijk dat zijn medeplichtigen hem tot iederen prijs willen sparen, maar ik behoor daar niet toe.

— Waarom deel je niet eenvoudig aan de politie mede, dat Nagel weet wie de tweede man was, die zich in gezelschap van Duncan bevond?

— Omdat ons dat weinig verder zal brengen. Nagel wordt dezer dagen onder eede gehoord, en al was dat niet zoo — hij heeft nu eenmaal gezegd dat hij het niet wist en hij zal zich wel wachten op die verklaring terug te komen. Ten eerste uit vrees voor de bedreiging van de bende, en ten tweede omdat hij bang is, nu zelf aangeklaagd te worden als medeweter.

De beide vrienden verzonken opnieuw in de lectuur van hun bladen, toen Brandk opeek

omdat Raffles zachtjes begon te lachen.

— Ik lees hier een „Later Bericht”, zeide Raffles zonder van zijn krant op te zien. Wij hebben heelemaal de twee agenten vergeten en den bovenbuur, die den gewonden en geknevelden Nagel hadden gevonden!

— Daar ben ik ook juist aan bezig, riep Brand uit.

— In dit blad draait onze Deutsche vriend er zich op deze wijze uit, dat hij verklaart niet te weten wie zijn aanranders waren — zij waren zwaar gemaskerd!

— Praat hij in het meervoud? vroeg Brand. Hier in mijn blad is het er maar een.

— Geen persoonsbeschrijving?

— Neen — het was te donker, verklaarde hij. Nu, des te beter — ofschoon ik van dat praatje geen woord geloof. Hij heeft het niet willen zeggen, dat zijn aanrander buitengewoon groot en sterk was, en daardoor opviel — omdat hem dit ook verboden is.

— Lieve hemel, Edward — waarom?

— Omdat Pinkerton moet vreezen dat wij, als men ons eenmaal bij de kraag heeft gevat, geen seconde zullen aarzelen om alles haarfijn te vertellen — en dan komt er natuurlijk aan zijn reis een einde.

— Moet hij dat dan nu ook niet vreezen?

— Lang niet in dezelfde mate. Hij begrijpt wel dat wij naar hem zullen blijven zoeken, en dat wij wel zoo verstandig zullen zijn, ons niet persoonlijk bij de politie aan te melden, zoodat wij het bij schriftelijke inlichtingen moeten laten — en die hebben voor de politie maar een betrekkelijke waarde. Als ik het dus goed inzie, wil onze vriend Nagel het doen voorkomen, alsof hier sprake is van twee geheel verschillende, scherp afgescheiden zaken: ten eerste het bezoek van Mijnheer Duncan, dien hij heel goed kende en vertrouwde, en dien hij dus rustig binnen heeft gelaten, toen hij zeide even de kamer van zijn vriend Reckleben te bezichtigen, en ten tweede de raadselachtige overval van de gemaskerde inbrekers. Raadselachtig inderdaad, omdat er niets gestolen is en die schelmen de vlucht weer hebben genomen, zonder dat daar eenige reden toe scheen te zijn. Zeer begrijpelijk, Brand dat de politie letterlijk met de handen in het haar zit, en nog begrijpelijker zou het volgens mij zijn als zij dien ongelukkigen portier ook maar in arrest nam in de meening dat hij wel meer van de zaak weet en het niet wil zeggen.

— Maar dat mogen wij toch niet toelaten, wij weten toch wel, dat die Duitscher zich niets te verwijten heeft dan een beetje loslippigheid.

— O, hij is zoo corpulent — een verblijf van een paar dagen in een cachot zal hem niet

bederven, zeide Raffles koeltjes. Dan had hij maar moediger moeten zijn en dadelijk de waarheid verklaren.

— Dat zal ik doen! klonk plotseling een stem bij de deur.

Agnes was binnengetreden. Ze was nog zeer bleek, maar nu oogenschijnlijk kalm. Haar oogen hadden echter een koortsachtigen gloed, en waren onnatuurlijk groot.

— Wat zegt gij daar? rep Raffles verschrikt uit. Wilt gij aan de politie gaan meedeelen, hoe de zaak zich vannacht heeft toegedragen?

— Ja, dat wil ik! Ik heb vannacht bijna niet geslapen en veel is mij nu duidelijk geworden. Elias was een smokkelaar nietwaar? Een — slecht mensch — een handelaar in blanke slavinnen?

— Hij is nu dood — en . . . begon Raffles aarzelend.

— Gij kunt mij nu gerust de waarheid zeggen, ging de ongevrouw schijnbaar rustig voort. Hij was een goede vriend van Pinkerton — totdat zij ruzie kregen om mij! En diezelfde Pinkerton was ook een vriend van dien ellending, Duncan, die mij zoo laaghartig bedrogen heeft, door de rol van een geestelijke te spelen. Ik zal hem niet sparen en ik ga zeggen met wien Duncan vannacht in het huis van Reckleben is gekomen. Ik zal den commissaris alles vertellen, wat daar is gebeurd.

— En zult ge daarbij ook mijn naam noemen? vroeg Raffles terwijl hij een stoel aanschoof.

— Neen, dat zweer ik U, zeide zij, heftig het hoofd schuddend. Gij hebt U edel tegenover mij gedragen.

— Omdat ik U de waarheid heb gezegd?

— Dat was Uw plicht! Gij hebt mij vreeselijk pijn gedaan — maar ik moest het toch vroeg of laat weten.

— Maar als Pinkerton ontdekt, dat gij hem hebt aangeklaagd, dan zal hij zich op een bloedige wijze op u willen wreken!

— Wat deert mij dat? Wat zou mij nu nog kunnen deren, vroeg het ongelukkige schepsel. En haar lippen trilden en zij zullen hem toch wel dadelijk naar de gevangenis sturen?

— Dat is nog zoo zeker niet. Een man als Pinkerton zal wel over machtige relaties beschikken, merkte Brand op. Wat kan hem bovendien anders ten laste worden gelegd, dan dat hij zich wat laat in den nacht in een onbewoond huis heeft bevonden — waarin hij echter volstrekt niet is ingebroken?

— Brand, als wij er niet waren zou hij zich waarschijnlijk onmiddellijk bij de politie hebben aangemeld! zeide Raffles. Geloof dat maar gerust. Want inderdaad heeft zich alleen maar

schuldig gemaakt aan — indiscretie. Hij en zijn vriend hebben behoorlijk den portier gewaar-schuw en zijn naar boven gegaan omdat zij licht meenden te zien. Wat schuilt daar achter? Het is alleen de vrees, dat wij hem niet rustig zullen laten begaan, die hem weerhoudt, openlijk te bekennen dat hij in het huis in Madison Avenue is geweest. De politie kan immers nooit bewijzen, dat hij in de auto heeft gezeten die onderstboven viel?

— Maar het nummer dan? vroeg Brand.

— Mijn waarde — de wagen had geen nummer! Misschien had hij er een gehad. Maar de politie heeft niets kunnen vinden! Maar Pinkerton wil voorloopig tot iederen prijs op den achtergrond blijven — vandaar zijn verbod om zijn naam te noemen.

— Ik zal hem noemen! herhaalde Agnes met zonderlinge hardnekkigheid. Hij heeft U met een revolver bedreigd! Hij heeft mij willen meeslepen!

— En hij heeft Elias Reckleben vermoord, vulde Raffles aan.

Zij liet een korte schreeuw hooren, spoedig gedempt doordat zij beide kleine vuisten tegen den mond drukte.

Haar oogen staarde Raffles groot aan, toen zij langzaam en met moeite uitbracht:

— Is dat waar? Hoe weet gij dat?

— Het is waar — en ik weet het omdat ik bij het sterven van Reckleben was, in de tram! antwoordde Raffles. En hij wilde haar dwingen te gaan zitten, maar zij bleef staan, bleek als marmer nu.

— Hij doodde hem dus met vergif? vroeg zij eindelijk.

— Ja!

— Waarom hebt ge dat niet dadelijk aangegeven?

— Omdat het toen niet meer te bewijzen viel! Reckleben zal morgen worden begraven — maar reeds gisteren in de vroege zou zelfs de bekwaamste geneesheer niet het geringste spoor van vergif meer in zijn lichaam hebben gevonden. Maar ik verzeker U plechtig dat ik mij had voorgenomen Pinkerton te straffen.

— Kunt gij zweren dat Pinkerton het deed?

— Ik ben volkomen zeker van mijn zaak. Het was zijn naam dien Reckleben voor het laatst uitsprak. Hij fluisterde hem mij in het oor, toen ik mij in den ondergrondschen trein over den ongelukkige heenboog.

— En — waarom zou hij hem vermoord hebben, denkt ge. Om mij?

— Ook om U — en ook om nog andere dingen welke ik ontdekt heb in de papieren welke ik vannacht heb meegenomen uit het huis. Reckleben wist al te veel van Pinkerton's

geheimen af — en daarom moest hij sterven.

— Gelooft gij — denkt gij dat Elias later — toch echt met mij getrouwd zou zijn ?

Raffles wist wel beter — maar er lag zulk een jammerlijke uitdrukking van wanhoop op het bleeke gezichtje gespreid, dat hij ontwijkend zei :

— Misschien zou hij dat inderdaad wel gedaan hebben !

— Neen, gij gelooft het niet — dat zie ik, zeide zij zacht. En nu ga ik heen.

— Wilt gij hier weggaan ? vroeg Brand verschrikt.

— Ja. Ik dank U beiden voor uw dappere hulp. Eerlijk gezegd — ik wist niet dat er nog zulke mannen bestaan — ik heb vreeselijk geleden in de laatste 24 uren, en mijn arme vader — die geloofd heeft dat ik

Zij sloeg de handen voor het gelaat en stond een oogenblik onbewegelijk.

Toen wendde zij zich langzaam naar de deur.

Raffles trad op haar toe en greep haar bij den arm.

— Wat zijt gij voornemens ? vroeg hij op

ernstigen toon, terwijl hij haar dwong hem aan te zien.

— Wel, ik ga nu leven — plezier maken — met de meisjes uitgaan — en nog een paar kleinigheden doen, maar die zijn van geen belang, antwoordde zij met een vreemd lachje. Het leven is zoo heerlijk — en ik wil er van genieten ! Ik ben nog erg jong, nietwaar ? Ik kan nu bij niemand meer terug komen omdat ik iets slechts heb gedaan. Wie zou mij gelooven als ik zei dat ik op Elias bouwde. Dat ik heusch geloofde dat wij getrouwd waren ? Vaarwel !

Met een snellen ruk had zij zich losgemaakt, en voor iemand haar had kunnen tegenhouden was ze buiten het vertrek gesneld, en stond nu reeds op straat, blootshoofd.

— Wat zal er nu van dit ongelukkige schepsel worden ? vroeg Brand, diep ontroerd.

— Zij zal ondergaan in den maalstroom, Brand — tenzij wij haar redden, desnoods ondanks haar zelf. Ik heb in haar oogen een vreeselijk opzet gelezen, en wij moeten haar tegen haarzelve beschermen.

Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak.

HOOFDSTUK VI.

HET EINDE VAN EEN SCHURK.

Het was dien avond zeer vol in het Dalton-theater, voller nog dan gewoonlijk des Zaterdags avonds.

Het is een van de grootste variété-theaters van New-York en bekend om zijn zeer mooie dansmeisjes en de rijkdom der costumes die er gedragen worden.

De plaatsen zijn er zeer duur. Voor een baignoire van 4 plaatsen betaalt men niet minder dan 50 Dollar.

Aan de toeschouwers-ruimte grenst een groote danszaal en daarnaast is het Restaurant.

De eigenaar van de zaak, een Argentijn, stond in sterke verdenking, dat hij het niet zoo nauw nam met de drankwet, ook wel gelegenheid gaf tot hazardspel en zelfs nog veel gevaarlijker afdwaalde van het rechte pad.

Maar in ieder geval had men hem dit nooit kunnen bewijzen en Pastia was blijkbaar wel zoo slim, dat men hem niet betrappen kon, ofschoon de politie in een jaar tijds reeds twee malen een tamelijk plotselinge inval in zijn etablissement had gedaan, terwijl vlak daarnaast de schitterende revue rustig doorging onder het geschetter van het koper, alsof er geen vuiltje aan de lucht was en aan den anderen kant van de tusschenmuur niet honderdvijftig agenten bezig waren en het geheele huis als het ware onderstboven te keeren, ook ditmaal zonder eenig resultaat, want er werd geen druppel sterke drank gedronken, hoewel geen tien minuten tevoren drie deftige heeren sterk aangeschoten het Restaurant hadden verlaten.

Even voor den aanvang ging de deur van een loge schuin tegenover het tooneel open en Raffles en Brand traden er binnen en namen plaats.

Beiden waren in smoking, en hun goed verzorgd uiterlijk deed veler oogen voor een oogenblik hun richting uitgaan.

Een loge of vijf verder naar het tooneel zaten twee heeren, die zich eveneens hadden omgewend maar toen onverschillig en tamelijk onbeschaamd de dames weer begonnen op te nemen door hun binocles.

De een was Jef Pinkerton, de ander een man, die Raffles en Brand niet kende. Hij had stijl, rossig haar en heel kleine knipperende oogjes. Zijn neus was vervaarlijk groot en dik.

— Hij is het waarachtig, fluisterde Brand, bijna verschrikt. Dat noem ik toch de brutaliteit wel wat ver drijven.

— O, hij is van het echte slag! zeide Raffles. En als wij eerlijk willen zijn, dan moeten wij hem nageven, dat het hem niet aan een vasten wil en aan stoutmoedigheid ontbreekt. Hij voelt wel dat de bodem onder zijn voeten zeer warm wordt, maar zoolang de bom niet gebarsten is, acht hij zich nog lang niet verloren en hij vertrouwt er op, dat zijn dreigement wel voldoende zal zijn geweest om zijn veiligheid te verzekeren. Ik voor mij had maar liever niet bedreigd — zoo'n man als Nagel krijgt vroeg of laat berouw of verspreekt zich, of laat zich omkopen . . .

— Maar dat hij hier durft komen, na wat er geschied is! hield Brand hoofdschuddend vol.

— Wat had hij dan moeten doen? Vluchten soms? Het veld ruimen, en daardoor zijn invloed op de bende verliezen?

Brand gaf geen antwoord maar hield de oogen op de loge gevestigd. Een oogenblik daarna ging de deur weer open en Pastia, de Argentijnsche eigenaar trad glimlachend en handenwrijvend binnen.

— Zij zijn blijkbaar goede klanten van hem, zeide Brand fluisterend.

— Of leveranciers, zeide Raffles droogjes.

— Wil je daarmee zeggen dat zij hem wel eens drank leveren?

— Ik ben er bijna zeker van, antwoordde Raffles. Het zou mij niets verwonderen als zij er op dit oogenblik over spraken.

Op hetzelfde oogenblik werd het donker in de zaal, de gordijnen weken voor de eerste maal uiteen, onder het daverend geweld van het groote orkest, maar de hoofden van de drie mannen in de gindsche loge, teekenden zich scherp in de omtrekken af van het lichte tooneel.

De revue kon nauwelijks tien minuten aan den gang zijn, of Brand stootte Raffles met den elleboog in de zijde, en fluisterde opgewonden aan zijn oor:

— Zij is er! Je had gelijk!

— Ik wist het immers wel, zeide Raffles terwijl hij zijn kleine tooneelkijker voor de oogen hield.

En hij keek naar de zesde van de vijftien koormeisjes die zoo juist dansend optraden met hun naakte armen en beenen in een soort malienkolder die hun als een soort slangen huid om het lichaam sloot. Er viel niet aan te twijfelen het was Agnes Jeffries.

Wat leek zij tener en klein in de felle stralen van het zoeklicht. Zij lachte, — omdat zij lachen moest. Omdat zij zwaar beboet zou worden als zij het niet deed — en de hemel alleen wist hoeveel moeite dat haar kostte.

— Onberispelijk in de maat ging de vijftien rechter beenen omhoog, bogen zich vijftien linkerbeen, maakten de armen precies dezelfde onnoozele bewegingen, zonder eenige beteekenis en zooals deze merkwaardige dansen ze schijnen te eischen. Op al die gezichten dezelfde stereotiepe glimlach, dezelfde bijna wezenloze uitdrukking.

Nu liepen zij in een groote kring om het tooneel met de handen op elkaars schouders en kwamen langs het zoeklicht.

En Brand zag duidelijk hoe Agnes lachend, bijna uitdagend naar de loge opkeek waar Pastia, Pinkerton en de man met het rosroode haar gezeten waren.

Hij voelde een steek in zijn hart — zou het mogelijk zijn, dat het kind hen bedrogen had? Zou alles maar comedie zijn geweest, zou zij al vergeten zijn wat er met haar geschied was en meende zij het, toen zij uitriep, dat zij het leven wilde gaan genieten?

Welk een jammer voor dat kleine, nog zoo jonge ding, dat hier misplaatst scheen met haar frissche naïviteit in die omgeving van klatergoud, bedriegelijke schijn en onder goud bedolven misdadigheid!

Brand keek haar na, terwijl zij met haar lenige metgezellinnen tusschen de coulissen verdween, met het doel zich snel te verkleeden, en aanstonds weer terug te keeren om dezelfde zonderlinge, raadselachtige armbewegingen te maken.

Toen keek hij naar de loge, waarin Pinkerton, Pastia en de roodharige waren gezeten. Hij zag de drie koppen dicht bijeen, scherp afstekend tegen het lichte tooneel.

De heeren schenen druk met elkander te beraadslagen. Aan het schudden van Pinkertons schouders zag hij, dat die zat te lachen. Blijkbaar vormden de jonge dansmeisjes het onderwerp van hun gesprek!

Van terzijde keek Brand even naar Raffles die daar onbewegelijk zat, en hij kon een harden glans zien in de grijze oogen, die strak op den breeden rug van Pinkerton waren gevestigd.

Terwijl een komiek een flauw deuntje zong onder het verdraaien van zijn ledematen, boog hij zich naar Raffles toe en zei zacht:

— Ik kan mij niet begrijpen waarom zij hier is teruggekeerd.

— Wel, zij moet! antwoordde Raffles kortaf. Zij moet eten, en van het oogenblik af dat zij fatsoenlijk schijnt te willen zijn, is zij wel verplicht er hard voor te werken.

— Maar — heb je haar niet zien lachen tegen dat gespuis daar in de loge?

— Er is mij niets ontgaan, Brand! En ik wil wel zeggen, dat dat lachje me volstrekt niet beviel.

— Je gelooft toch niet — dat zij ons bedrogen kan hebben? Ik dacht daar zooeven reeds aan!

— Neen Brand! Ik ben er van overtuigd dat zij van morgen oprecht was! Daarom juist voel ik mij bevreesd en onrustig. Pinkerton is natuurlijk hier gekomen in de hoop dat hij haar zal terugzien.

— Maar ik begrijp niet dat de kerel daar zoo rustig kan zitten. Hij moet toch de vrees koesteren, dat zij weleens aan de politie kon gaan meedeelen, wat er gebeurd is in het huis van Reckleben?

Raffles haalde eenigszins ongeduldig de schouders op en antwoordde:

— Hij houdt er natuurlijk rekening mee, dat zij zich nog wel eens zal bedenken, alvorens een geval wereldkundig te maken, die haar naam in opspraak moet brengen! Zij zal zoo lang als zij maar kan zwijgen — en zelf de zaak ter hand nemen. Reckleben heeft haar ongetwijfeld gemeen bedrogen — maar zij hield nu eenmaal van hem, en in haar jonge hersens overweegt zij, wat er misschien nog wel had kunnen gebeuren als hij was blijven leven. Zij had hem dan door haar leven misschien tot een beter mensch kunnen maken en dat is nu belet door de daad van Pinkerton. Zij haat dien man fel — misschien nog wel meer dan den laffen kerel, die voor geestelijke speelde bij die miselijke comedie van het huwelijk. Ik zal haar in het oog houden Brand, dat verzeker ik je.

— En hem toch zeker ook?

— Natuurlijk. Hem niet minder Brand. Hem in de eerste plaats.

En nu was het onmogelijk geworden nog iets te zeggen, want het orkest barstte opnieuw uit in een orkaan van klanken, waarboven zelfs Stentor niet had kunnen uitschreeuwen.

De pauze brak aan, en het werd licht in de zaal. Raffles zag, hoe Pinkerton opstond, iets tegen zijn metgezel met het roode haar zeide, en toen de loge verliet. Hij stond op hetzelfde oogenblik eveneens op, en zeide fluisterend tot Brand:

— Wacht mij hier! Ik moet zien wat hij gaat uitvoeren.

Niet zonder eenige ongerustheid bleef Brand tien minuten alleen zitten, toen zag hij Pinkerton zijn loge weer binnentreden met een glans van genoegen op zijn breede tronie, en bijna op hetzelfde oogenblik kwam ook Raffles weer binnen.

— Nu? vroeg Brand dadelijk nieuwsgierig

— Hij heeft even in een hoekje met haar staan praten! Gelukkig hebben die meisjes geen afzonderlijke kleedkamer, ik denk dat zij een afspraakje hebben gemaakt. Wij zullen op onze hoede zijn, Brand. En luister nu goed naar mijn instructies!

De beide vrienden bogen hunne hoofden dicht bij elkander en Raffles begon vlug en heel zacht te praten, in hun afgesproken, voor niemand begrijpelijke taal, terwijl de muziek alweer begon te spelen en terwijl de lichten werden uitgedraaid, stond hij haastig op en verliet de loge.

Brand bleef alleen achter en volgde de voorstelling zonder veel aandacht.

Hij dacht alleen maar aan dat ongelukkige kind, dat daar schijnbaar zoo vroolijk over het tooneel huppelde, en nu en dan lachte naar de loge van Pinkerton.

— Dat onvoorzichtige, kleine ding! bromde Brand voor zich heen. Als zij werkelijk iets tegen Pinkerton in den zin heeft, dan zou een geheele zaal kunnen getuigen hoe zij hem in haar netten heeft gelokt.

Even voor het scherm voor de laatste maal zou vallen en terwijl het tooneel volstond met wel driehonderd medewerkers, verliet Brand zijn loge, ging haastig zijn overjas aan de vestiaire halen, snelde de trap af, en ging vlug eenige woorden wisselen met Henderson, die in de file met zijn auto wachtte en die onmiddellijk verliet, om zijn standplaats te gaan kiezen niet ver van den artisten uitgang. Brand begaf zich daar te voet heen, koos een goede plaats in de duisternis van een overwelfde gang, en hield vandaar den uitgang in het oog.

Er waren zeker nog geen tien minuten verlopen na het einde van de voorstelling, of in een grooten stroom kwamen, snaterend en lachend, de revue-meisjes naar buiten — en verreweg de meesten werden onmiddellijk begroet door een elegant gekleed jongmensch.

Maar bijna iedereen was zeker al weg, toen Agnes pas naar buiten kwam, voorzichtig even rondkeek, en toen haastig de donkere vuile straat uitliep, alleen.

Brand begon haar dadelijk te volgen, zich afvragend of Raffles zich misschien had vergist. Het was een geluk dat zij liep in de richting waar Henderson met de auto wachtte, want niet zoodra had zij een bredere straat bereikt, of zij stapte in een auto, een prachtige, groote, glanzenden wagen, die daar blijkbaar op haar had staan wachten, en waarvan het portier van binnen uit geopend werd door een groote mannenhand, waaraan duidelijk een paar diamanten schitterden — en diezelfde schittering had Brand in de loge van Pinkerton ook reeds

opgemerkt.

Zoo vlug hij kon liep Brand toe op zijn eigen auto.

— Volg hem nu, maar op een behoorlijken afstand, James!

De rit duurde nauwelijks een kwartier, en toen stond de eerste auto stil voor het huis van Pinkerton. Brand zag door de voorruit hoe hij Agnes hielp uitstijgen, die haar gezichtje zorgvuldig verborgen had in een grooten shawl, die zij om het hoofd had geslagen. Dadelijk daarna reed de glanzende wagen weg. Het tweetal was nauwelijks het huis binnengegaan, waarvan de groote voordeur door den portier nog niet gesloten was, of Brand stapte op zijn beurt uit, en zei zacht tot Henderson.

— Wacht ons nu in de zijstraat, op de plek die ik je heb aangewezen, James! Rijd in geen geval weg, Het kan een kwartier — maar het kan ook wel een uur duren!

— Ik zal wachten Mijnheer Brand, zeide de reus eenvoudig.

Brand was de auto al vooruit geloopt en op een donkere plek klom hij vlug als een aap over het ijzeren hek, liep in gebukte houding een smal laantje van een kleine zijtuin af en bereikte een raam gelijkvloers van een groot huis, dat hij slechts behoefde open te duwen om te kunnen binnengaan. Hij glimlachte tevreden terwijl hij een oogenblikje luisterend bleef staan en mompelde voor zich heen:

— Nog altijd dezelfde meesterschap in het openen van deuren en ramen! Hij heeft mij den weg gebaad en ik behoef hem slechts te volgen!

Brand was zoo vlug te werk gegaan, dat hij boven in het huis nog duidelijk de schreden hoorde van twee personen die zich verwijderden, over het gladde, harde hout van een parketvloer. Hij had een gangdeur geopend, en hoorde nu ook heel even de zware, gekseherende stem van Pinkerton.

Vlug als een eekhoorn begon hij, na een gang ten einde te zijn geloopt de trap te beklimmen die naar de hooge gelegen verdiepingen voerde. Op de derde stond hij opnieuw stil om te luisteren.

Alles was weer stil. Maar onder een der deuren zag hij flauwe lichtschemer. Hij liep er behoedzaam op toe, en poogde voorzichtig de knop om te draaien. Het was de woningdeur, en zij was op slot.

Hij stond nog in beraad wat hij zou doen, toen hij tot zijn verwondering de kruk heel zachtjes in zijn hand voelde bewegen. En toen ging de deur open. Hij greep reeds naar zijn revolverzak, toen een stem zachtjes fluisterde:

— Geen grapjes alsjeblieft. Ik ben het. Kom

maar vlug binnen.

Het was Raffles, wiens gelaat hij nu onduidelijk kon onderscheiden in het flauwe licht van de hall, waartoe de deur toegang gaf.

Bijna onmiddellijk hoorde hij een luide, lachende stem, die zei :

— Ik ben blij, Jef, dat je bediende al slaapt ! Niemand heeft me dus herkend, denk je ? Niemand weet dat ik hier ben ?

— Geen sterveling, schatje ! Ik weet het alleen maar.

— Zooveel te beter Jef — zooveel te beter ! riep het vroolijke stemmetje weer, en een huivering doorliep Brand, als hij bedacht wat de ongelukkige vrouw daarbinnen in haar wanhoop van plan was, terwijl haar stemmetje zong als van een vroolijk vogeltje.

— Zij zijn nu in zijn kleine eetkamer ! fluisterde Raffles heel zacht. Het is de derde deur daarginds. Wij kunnen er van twee kanten binnenkomen. Ik heb er voor gezorgd dat hij de deuren onmogelijk op slot kan draaien, al geloof je dat dat het geval is !

— Heb je iets kunnen ontdekken ?

— Alles ! Hij is verloren, Brand ! En als wij nu maar voorzichtig optreden, dan kunnen wij Agnes heel veel ellende besparen.

Laten wij ons in godsnaam haasten, Edward, misschien is elke seconde wel kostbaar. Me dunkt dat ik haar zie — hoe zij slechts staat te wachten op een gunstige gelegenheid om hem een kogel door het hart te schieten.

— Wij gaan nu dadelijk handelen, Brand. Jij gaat door de slaapkamer — ik ga door zijn werkkamer binnen. Ik zal wel zoo luid spreken, dat je mij moet hooren en onmiddellijk de tweede deur moet openen in geval hij soms mocht willen vluchten. Vooruit nu !

De beide vrienden gingen van elkander en konden zonder den minste moeite de beide gangdeuren openen. Brand sloop op zijn teenen door de ruime, prachtig ingerichte slaapkamer, die flauwtjes verlicht was door een Arabische hanglamp, en vond gemakkelijk de deur naar de eetkamer, waarachter hij vroolijke stemmen hoorde.

Maar eensklaps schrok hij heftig, want hij hoorde de doodelijk ontstelde stem van Pinkerton die het uitschreeuwde :

— Om Godswil — Agnes — je wilt mij toch niet doden ?

— Daarvoor ben ik hier gekomen, jij hond ! klonk dadelijk daarop een stem, zoo schor en heesch, dat hij ze nauwelijks herkende.

In de meening dat hij ieder oogenblik het schot kon hooren rukte hij de deur open.

Godlof — Raffles was juist bijtijds gekomen. Hij was onverhoeds achter de jonge vrouw

opgedoken, van achter de portière die de tusschendeur verborg, en had haar gewapende hand vastgegrepen en neergedrukt. Hij kon haar zonder eenige moeite het wapen ontnemen — een browning van het kleinste kaliber, want zij was als het ware verpletterd door schrik en een heftige ontroering, en bood niet den minsten tegenstand, maar liet zich wanhopig snikkend op een stoel neervallen.

Pinkerton moest zijn maatregelen reeds van tevoren hebben genomen — want onder de zacht brandende lamp, in een gezellig hoekje stond een fijne souper tafel gedekt, met wijn — vruchten — wat koude spijzen en champagne in koelers.

Hij zelf was zoo verbluft door dezen plotse-lingen inval, dat hij Raffles aanstaarde als zag hij een spook. En deze begon dadelijk op darcastischen toon te praten :

— Wel, mijnheer Pinkerton, dit loopt anders voor u af, dan gij gedacht en gehoopt had, nietwaar ?

De schurk wierp hem een blik vol haat toe, en heel langzaam ging zijn rechterhand naar zijn heupzak.

Agnes had op het hooren van de stem het hoofd opgericht en keek Raffles aan met verbijsterde, betraande oogen.

Raffles had de kleine browning achter in zijn zak laten glijden en ging voort.

— Wij moeten eens even met elkander spreken, mijn waarde heer. Maak u niet ongerust, lang zal het niet duren. Ik neem dit ongelukkige schepsel met mij mee, en ik hoop haar te overtuigen dat er voor haar nog andere en betere dingen bestaan, dan zich de handen te beoedelen met het bloed van zulk een schelm als gij zijt ! Gij zijt ternauwernood het touw waard van de strop om u aan op te hangen ! En wat u zelf betreft — ik ben zoo vrij geweest een uur geleden eens een onderzoek in te stellen in die aardige geheime afdelingen van uw schrijfbureau.

Pinkerton slaakte een gebrul als een gewond dier, bliksemsnel was zijn hand in zijn zak verdwenen — maar toen het wapen te voorschijn kwam was hij toch nog een halve seconde te laat, want Brand, dien hij nog volstrekt niet gezien had, was vlak achter hem geslopen en sloeg hem zoo hevig op den benedenarm, dat de ellendeling met een schreeuw van pijn en woede het wapen moest laten vallen, dat Brand dadelijk in een hoek schopte.

Alsof er volstrekt niets gebeurd was ging Raffles kalm voort :

— In die geheime vakjes vond ik niet alleen heel wat geld, dat ik mij maar heb toegeëigend — men noemde dat in de riddertijden de „plun-

dering van den verslagen vijand" — en daarenboven eenige documenten, die gij waarschijnlijk niet voor publicatie had bestemd, en daarom waarschijnlijk zoo zorgvuldig had weggesloten.

Pinkerton liet een soort van dierlijk gegrom hooren, en stond daar onbewegelijk met de vuisten gebald en spierwit.

— Zij hebben betrekking, die papiertjes, op uw geheime levenswijze, en doen een zonderling licht vallen op uw betrekkingen met zekere politieagenten! Een hummer zal mijn vriend hier nog vannacht gaan opzoeken, en hem eens vertellen hoeveel nut er voor hem in kan schuilen de waarheid maar op te biechten, desnoods per brief, en toe te lichten, in welke verhouding hij tot u gestaan heeft. Smokkelaar, dief en handelaar in blanke slavinnen! Dat zijn uw ware beroepen! Ik spreek nog niet eens van uw frauduleuze bankroeten en andere duistere zaken!

Pinkerton keek rond als een leeuw die voor het eerst in zijn kooi wordt opgesloten maar zeide niets.

En onverbiddelijk ging Raffles voort:

— Maar dit alles beteekent nog niets bij een andere, gewichtige vondst! Ik heb namelijk een briefje gevonden van een zekere Reckleben, waarin hij u een afspraak bevestigt, en dat gij zoo onbegrijpelijk dom zijt geweest niet onmiddellijk te vernietigen. Voorts bevatte een stuk vloeiblad, dat ik in uw prullemand vond nog een groot stuk van uw uitnoodiging, aan die ongelukkige gericht! Misschien zou dit

alles nog niet veel te beteekenen hebben — wanneer een andere afdeeling — ik bewonder uw gevoel voor orde! — geen klein fleschje had bevat, waarin zich nog wat bevond van hetzelfde vergift, waarmede gij Reckleben uit den weg hebt geruimd, omdat hij u den voet dwars zette op het gebied van de liefde — en van wat gij zaken noemt! Een en ander bevindt zich in mijn binnenzak! Morgen is het bij de politie, en over een maand zult gij zeer waarschijnlijk uw leven eindigen in den electrischen stoel — tenzij gij een anderen uitweg mocht zien! Ik zou dat laatste prefereren, met het oog op den naam van — deze ongelukkige vrouw!

Pinkerton zag er jammerlijk uit, als een geslagen hond, en al zijn aanmatigende trots was verdwenen, terwijl hij opkeek, schuw en half versuft, naar het harde, gesloten gelaat met de strenge koele oogen daar voor hem.

Toen zakte hij neer op een stoel, en mompelde: — Het is goed. Ik heb verloren. Ga nu heen . . .

Zwijgend boog Raffles zich over Agnes heen en bood haar zijn arm. Zwijgend verlieten zij het vertrek.

Met een laatste opleving van zijn energie greep Pinkerton met een wild gevaar de telefoon in zijn werkkamer.

Het bleek hem dat de draad was doorgesneden.

En het was alsof hij dit opvatte als een vingerwijzing van het Noodlot . . .

De volgende aflevering bevat:

Een gevaarlijke Sport

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885